

RĂZBOAIELE IDENTITĂȚII

Calea spre libertate
de Adrian Ebens

Războaiele identității

Calea spre libertate
de Adrian Ebens

Marca Duracell reprezintă proprietatea trustului Procter & Gambel, înregistrat în Statele Unite ale Americii și în alte țări. Referințele la numele Duracell sunt făcute în acest context doar cu scop ilustrativ și nu necesită aprobarea brandului Duracell sau a companiei-mamă, Procter & Gamble.

Dedic această carte

Tatălui meu Abel, care
m-a învățat să fiu curajos,
întotdeauna cinstit,
să termin ce am început
și să nu tolerez niciodată nedreptatea.

Mamei mele Evelyn,
care m-a învățat
să visez, să fiu creativ,
să iubesc natura și să fiu generos.

Surorii mele Karyn care
a făcut această călătorie
a copilăriei împreună cu mine
și care adesea și-a folosit istețimea
pentru a mă face să zâmbesc.

Partea I

Cele două împărății – pierderea identității

1. Pomul Duracell

În cameră era o lumină slabă. Pe unul dintre pereți se găseau două postere: o imagine a unui cântăreț de muzică pop și alta a unui sportiv. De multe ori acestea serviseră drept ferestre către realitatea după care tânjeam. Lângă un alt perete se afla un birou cu câteva cărți de școală, dar ceea ce atrăgea atenția asupra lui era sistemul stereo: mic, dar puternic. Într-adevăr, se putea spune că aceasta era camera unui adolescent ce dădea dovadă de ambiție, dezordine și visare.

O luptă imensă se dădea în inima mea, o luptă a destinului, a momentului adevărului. “Niciodată n-am crezut că voi face așa ceva”, am murmurat în timp ce mă uitam fix la podea. Imaginea mea despre sine era supusă unui test sever. Atât de intensă era lupta, încât căutam mângâiere la posterele de pe pereți care mă ajutaseră în atâtea situații să îmi abat gândurile de la recolta ce o culegeam acum.

Atmosfera era plină cu un simț al disperării. Minte mea căuta semne care să îmi liniștească starea tulburătoare: academia, atletismul, erau unele dintre acestea, dar acum ele păreau incapabile să mă ajute. Un nor dezgustător se coborâse asupra mea și începea să stoarcă ambiția din mine. A lovit în locurile prețioase ale inimii și a furat comoara găsită acolo, iar apoi s-a îndreptat către cel mai sacru punct dintre toate – locul speranței.

Îi vorbisem mamei într-un mod în care îmi promiseseam că nu o voi face niciodată. A fost picătura care a umplut paharul și care m-a făcut să îmi dau seama că nu sunt ceea ce aș fi vrut să fiu. Nu îmi plăcea persoana mea și doream să mă schimb, dar părea fără speranță.

* * *

Depresia este cel mai mare blestem care afectează societatea noastră de astăzi. În discursul său de deschidere, Directorul General al Organizației Mondiale a Sănătății, Dr. Gro Harlem, a declarat:

„...Estimările spun că aproximativ 450 de milioane de persoane aflate în viață suferă de tulburări mentale sau neurologice... Depresia majoră este cauza tulburărilor pe plan mondial”.¹

Încercați să înțelegeți enormitatea acestei probleme din statisticile din 1998/1999:

- ▲ 1 milion de sinucideri în fiecare zi;
- ▲ Între 10 și 20 de milioane de oameni încearcă să își curme viețile în fiecare zi sau, altfel

¹ Dr. Gro Harlem Brundtland, Raportul OMS 2001, pag. X

- spus, în fiecare minut aproape 38 de persoane au tentative de sinucidere;
- ▲ Sinuciderea bărbaților cu vârsta cuprinsă între 35 și 49 de ani reprezintă a treia cauză a morții pe teritoriul Statelor Unite;²
 - ▲ Rata sinuciderilor în rândul tinerilor din Australia a fost cea mai mare din lume în 1997.³

Ce se întâmplă? Care este elementul atât de depresiv în viață încât milioane de oameni preferă să moară decât să se mai confrunte cu o altă zi?

În cartea sa, „*The Mind Game*” (*Jocul minții*), Phillip Day face o declarație iluminatoare:

*În vremurile trecute, membrii grijulii ai familiei se adunau laolaltă și ofereau rudelor cu probleme suportul și atenția de care acestea aveau nevoie până la rezolvarea situației. (...) Astăzi, odată cu fracturarea unității familiale, cu denigrarea religiei și separarea multor familii, cu accelerarea ritmului vieții din secolul XXI, sarcina de a consilia, care era altădată responsabilitatea rudelor apropiate sau a pastorului local, a fost preluată de specialiștii în psihanaliză. Cred cu înverșunare că această schimbare are un efect vătămător asupra societății noastre.*⁴

Phillip Day enunță următorii factori: (1) fracturarea unității familiale, (2) denigrarea religiei, (3) separarea multor familii odată cu accelerarea ritmului vieții din secolul XXI. Elementul cheie îl constituie fracturarea unității familiale. David Van Biema, comentând acest subiect, a făcut următoarea declarație:

*Astăzi s-a dezvoltat o generație ca niciodată alta, una în care milioane de oameni au fost marcați de o durere profundă la o vârstă timpurie. Este vorba de copiii familiilor divorțate. Reprezintă primul rând dintr-un front aparent fără sfârșit.*⁵

Jim Conway, în cartea sa „*Adult Children of Legal or Emotional Divorce*” (*Copiii adulți ai divorțului legal sau emoțional*) descrie în detalii vii durerea și pierderea suferite de mii de persoane care au fost victimele fracturării familiale din punct de vedere legal sau emoțional. Unul dintre elementele cheie descrise îl reprezintă nesiguranța și întrebările constante: „Cine sunt?” și „Merit să fiu iubit?”⁶

Aceste întrebări conduc chiar la izvorul dilemelor umane – simțământul importanței. *Cu adevărat există cineva căruia îi pasă de mine? Valorez câtuși de puțin?* Cum au ajuns aceste întrebări să pătrundă în psihicul uman? Ca să răspundem la această chestiune, trebuie să ne întoarcem la începuturi.

Eva se trezește brusc privind cu atenție pomul oprit. „De ce ne-a interzis Dumnezeu să nu mâncăm din acest pom?”, se întreba ea. Fructul arăta îmbietor și o atrăgea. Dintr-o dată, aude un glas care venea dinspre copac. Satan, văzând această ocazie, o ispitește prin intermediul unui șarpe: „*Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu mâncați din toți pomii din grădină?*”⁷ Satan o

² Phillip Day, *The Mind Game* (Credence Publications 2002), În Introducere

³ Suicide in Australia – a dying shame, 2001. <http://www.weslezmision.org.au>

⁴ Phillip Day, *Introduction* – <http://www.campaignfortruth.com/Eclub/100702/repressionandsuicide.htm>

⁵ David Van Biema, *Learning to Live with a Past that Failed*, People, 29 mai 1989, pag. 79

⁶ Jim Conway, *Adult Children of Legal or Emotional Divorce*, Monarch Publications, 1990, pag. 53

⁷ Geneza 3:1

momește pe Eva să dezbată subiectul și, în același timp, strecoară îndoiala în mintea ei despre Cuvântul lui Dumnezeu. Pe tărâmul dezbaterii și al logicii, Eva nu este un partener egal pentru Satan. Adăugați la toate acestea armele neobișnuite ale înșelăciunii și întunericii, iar lupta va fi devastatoare și decisivă dacă Eva dă vreun semn al disponibilității ei de a se angaja într-o astfel de luptă. Și iată că o face:

„*Putem să mâncăm din toți pomii din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.*”⁸ Eva acceptă provocarea repetând cuvintele pe care Dumnezeu i le-a spus, dar intră într-o încurcătură. Propria curiozitate, combinată cu provocarea deschisă de Satan, a lăsat-o nepregătită în fața următoarei afirmații care avea scopul să o prindă: „*Hotărât că nu veți muri.*”⁹

Ați discutat vreodată cu cineva în contextul unei dezbateri „prietenești”, având sentimentul că puteți controla situația, dar oponentul vă aruncă o afirmație „neprevăzută”? Ceva ce nu ați anticipat niciodată v-a pus bețe în roate. Nu trebuie să fie neapărat ceva profund sau edificator, dar nu v-ați așteptat niciodată să vină din partea lui. Nu v-a trecut niciodată prin minte că ar putea spune ceva atât de îndrăzneț.

Văzând că și-a imobilizat prada, Satan dă acum, cu o precizie și claritate devastatoare, lovitura de grație: „*Dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.*”¹⁰

Aceste câteva versete pot fi asemănaute cu traversarea în viteză a unui mic orașel de la țară, e suficient să clipești și nu le vezi. Conceptul pe care Satan îl introduce în mintea Evei conține sămânța blestemului care îmbolnăvește astăzi toți copiii lui Adam – bătălia pentru importanță. Un concept care sună atât de degajat furnizează chiar substanța lanțurilor care pun sufletul uman în sclavie, mizerie și întuneric. Sună ca o închisoare? Haideți să continuăm analiza conceptului „Hotărât că nu veți muri” și fiți atenți la rodul și rolul lui în explicația întrebărilor sâcâitoare de tip: „Îi pasă cuiva de mine?” sau „Merit să fiu iubit?”.

Îmi aduc aminte că pe când aveam opt ani, sora mea primise o păpușă de Crăciun care plângea și râdea și chiar bea lapte. Tot ce trebuia să faci era să pui două baterii la spatele ei și pornea. O distra pe sora mea ore întregi. Eu aș fi vrut să o arunc la câine, pentru că plânsul ei devenise enervant la un moment dat, dar m-am gândit mai bine: de fapt, nu voiam să o aud apoi pe sora mea plângând timp de un ceas. Acel bebeluș avea viață prin simplul fapt că i se puneau două baterii la spate, și exact aceasta este ideea pe care Satan a încercat să o inducă Evei. *Eva, nu trebuie să îți faci griji, tu ai viață în tine. Poți face ce dorești și nu ți se va întâmpla nimic rău, pentru că ai viața în tine. Hotărât că nu vei muri. Atâta vreme cât vii aici la acest pom și îți încarci bateriile vei fi bine.*

Vă puteți imagina un copil de 18 luni spunând părinților: „*Cred că pot să mă descurc singur de-acum, tocmai am vorbit cu piticul de grădină din spatele casei și mi-a spus că am o putere în mine însumi care mă ține în viață și îmi dă tot ce am nevoie. Deci, mulțumesc pentru tot ajutorul vostru! Poate chiar ne mai întâlnim într-o zi.*” Exact așa s-a întâmplat cu Adam și Eva în grădină. Conceptul „Hotărât că nu veți muri” a distrus conștiința dependenței totale de Tatăl lor ceresc. A atacat chiar temelii a ceea ce erau ei ca indivizi. A produs confuzie în ceea ce privește identitatea lor și, în consecință, valoarea lor de copii ai lui Dumnezeu. Nu puteau să-și dea seama de greșeala lor și să se întoarcă la o poziție de totală dependență față de Tatăl lor ceresc? Mi-aș dori să fi fost atât de simplu, dar acceptarea aceluia concept, *hotărât că nu veți muri*

⁸ Geneza 3:2, 3

⁹ Geneza 3:4

¹⁰ Geneza 3:5

pentru că aveți putere în voi înșivă, chiar și pentru o secundă, are efectul instantaneu de a te împiedica să te mai întorci vreodată la acea stare binecuvântată. Vom discuta mai târziu despre acest aspect. Dar mai întâi, să ne întoarcem la acel pom fatal.

Observați sugestia lui Satan că atunci când ei vor mânca din fruct, într-un mod miraculos ochii lor se vor deschide către o stare mai înaltă a existenței. De aici se deduce nu doar că ai putere în tine însuși, ci că universul material conține obiecte puternice, pe care odată ce le ai, te fac chiar mai puternic. Bun venit în lumea materială! În Geneza 3:4, 5 Satan evanghelizează la scară largă pentru a converti la noua sa împărăție utopică. Oferă o împărăție care promite putere și satisfacție tuturor celor care o acceptă. Această împărăție se bazează pe două concepte centrale:

1. Ai viață în tine, ceea ce te face total independent de orice alt binefăcător sau autoritate exterioară;
2. În mediul nostru există oameni, obiecte, lucruri pe care dacă le ai sau te asociezi lor, devii mai puternic, mai iluminat și mai împlinit în viață.

Prin acest pom al cunoștinței, Satan oferea o existență bazată pe baterii, o viață fără nevoia unui binefăcător sau a unei autorități externe, de unde și titlul acestui capitol – Pomul Duracell. Satan ne spune că celulele corpului nostru vor rămâne durabile dacă urmăm filozofia lui de viață.

Este important să ne amintim că atunci când Adam și Eva au mâncat fructul pomului, nu exista nicio otrăvă inerentă care să îi facă fricoși, păcătoși sau rebeli. Biblia spune că fructul era bun de mâncat.¹¹ Otrava o reprezenta cuvintele pe care Satan le-a spus Evei. Otrava o constituie principiile împărăției lui. Unii oameni pun întrebarea: *de ce trebuie să sufăr eu pentru că Adam și Eva au mâncat fructul? Nu eu am mâncat din acel pom.* Adevărul este însă că de fiecare dată când acționăm independent de Dumnezeu, mâncăm din acel pom exact în același fel în care au făcut Adam și Eva, pentru că am înghițit otrava împărăției lui Satan. De fapt, vom învăța că în realitate mâncăm din acest pom în fiecare zi și ca urmare suferim de o teribilă indigestie.

Ideea că putem trăi despărțiți de Dumnezeu poate să nu pară așa de ciudată pentru unii oameni, dar în capitolul următor vom învăța că acest tip de gândire reprezintă sinucidere.

¹¹ Geneza 3:6

2. Fântâna vieții

Fusese o zi lungă de lucru. Eram în ultimele etape de realizare a bilanțului companiei – de fapt erau aproximativ nouăzeci de bilanțuri ce trebuiau reunite într-unul singur. Era un proces delicat, să împarți veniturile disponibile între toți acei manageri ambițioși, fiecare vrând, sperând și chiar cerând bucata de tort pentru a-și putea îndeplini scopurile.. Încercam în zadar să îndepărtez din minte toate aceste cifre când, brusc, sună telefonul: „Bună... Tata la telefon, fiule...” Vocea lui suna de parcă toată greutatea țării era pe umerii lui. „Ce s-a întâmplat tată?” „Mama a avut un accident grav de mașină.” Acele cuvinte m-au lovit ca un baros. Imediat am început să tremur; inima îmi bătea de două ori mai tare. Mușchii îmi erau încordați în timp ce adrenalina o lua la goană prin trupul meu. „Un accident?” Aproape că am șoptit în telefon încercând să îl țin ferm. „Cât de grav?...” „Destul de grav, fiule.”

În acel moment aș fi vrut să pot sări prin telefon și să îl strâng pe tata în brațe, dar se afla la o distanță de 12 ore de mers cu mașina și trebuia să aștept până a doua zi dimineața ca să iau un avion. Când am închis telefonul, mintea mi se învârtea – șoc, teamă, amorțeală, toate m-au lovit deodată. Atunci mi-am amintit de Isus și m-am aruncat pe genunchi și am strigat: „Oh, Isuse, Te rog nu o lăsa să moară!” Am deschis Biblia și m-am rugat încontinuu până ce un simțământ de liniște a venit asupra mea și m-am calmat. Apoi mintea s-a preocupat cu lucrurile pământești ale vieții până ce frica, neajutorarea și șocul m-au lovit din nou. În mod repetat m-am pus în genunchi, m-am rugat și m-am agățat de Isus.

Mama mergea cu mașina ca să predea o lecție de muzică. Conducea pe o autostradă cu două benzi, cu o fâșie de 10 m de verdeață între cele două sensuri de mers. Tocmai depășea o altă mașină când s-a trezit dintr-o dată pe o creastă; aceasta e tot ce își amintește. Un alt automobil ce venea din sensul opus a pierdut controlul și a traversat cei 10 m distanță dintre drumuri și a lovit-o frontal pe mama. Forța impactului a împins mașina mamei prin paravanul de protecție, în același timp aruncând volanul chiar în fața ei. Atunci, dintr-un motiv necunoscut, scaunul s-a rupt; și sunt atât de recunoscător că s-a întâmplat așa, altfel ea ar fi murit pe loc. Când au dus-o la spital, avea brațele și picioarele rupte și toată partea stângă a feței era dezintegrată.

Când mama a fost dusă la spital, acolo era un medic care tocmai își terminase tura. Când a văzut-o, s-a întors imediat la lucru. S-a luptat timp de opt ore ca să îi salveze viața și într-un final, după multe momente tensionate, starea ei s-a stabilizat. Nu am putut găsi cuvintele potrivite pentru a-i mulțumi doctorului, chiar și acum îmi vine să plâng. Acel om a lucrat timp de 16 ore încontinuu și a avut înțelepciunea să îl sune pe tatăl meu la ora 3 dimineața pentru a-l anunța că starea mamei e gravă, dar stabilizată. În continuare îi sunt extrem de recunoscător, un exemplu elocvent de talent, putere și bunăvoință din partea profesiei medicale.

Câteva zile mai târziu, soția mea și cu mine ne aflam la secția de terapie intensivă alături de mama. Eram atât de bucuros să o văd în viață. Doctorii erau uimiți de rapiditatea cu care și-a revenit. Ni s-a spus că nu va mai putea cânta niciodată la pian și, probabil, nici nu va mai merge. A fost o lovitură puternică, dar încă era printre noi și eram recunoscător pentru acest lucru. Lorelle se uita prin fișa medicală a mamei și mi-a făcut semn să mă apropiu. Mi-a arătat un moment clar în care medicii au crezut că o vor pierde, iar dintr-o dată, i-au revenit toate semnalele vitale și s-a stabilizat. Nu era scris cum s-a întâmplat, dar eu am știut că Isus al meu, sursa vieții, venise la ea și îi susținuse viața. Sunt atât de recunoscător pentru puterea dăătoare de viață a lui Isus. Astăzi mama merge și când cântă uneori la pian simt o recunoștință atât de profundă față de Isus pentru că mi-a salvat mama de la o moarte sigură.

Când vine vorba de sursa vieții, Biblia nu lasă niciun dubiu. Citim următoarele despre

Isus în Coloseni:

Prin El au fost create toate lucrurile: cele din cer și de pe pământ, vizibile și invizibile, fie tronuri, fie puteri, fie conducători sau autorități; toate lucrurile au fost create prin El și pentru El. El este înainte de toate lucrurile și în El se țin laolaltă toate lucrurile. Coloseni 1:16, 17 NIV

Tot ce putem noi vedea sau întrezări, chiar și ce nu putem vedea, toate au fost create și sunt acum susținute prin Isus Hristos.¹² Observați cuvintele din ultima afirmație. „În El” se țin laolaltă toate lucrurile. Textul ne spune clar că forța de viață care provine de la Fiul lui Dumnezeu ține tot universul laolaltă. Pavel spune acest lucru altfel în Fapte:

Dumnezeul care a făcut lumea și tot ce este în ea este Domnul cerului și al pământului.... Dintr-un singur om a făcut fiecare națiune de oameni care locuiesc pe fața pământului; și le-a hotărât vremurile și locurile exacte în care să trăiască. Dumnezeu a făcut aceasta pentru ca oamenii să Îl caute și să Îl găsească, deși nu este departe de niciunul dintre noi. „Căci în El trăim, ne mișcăm și ne avem ființa.” Așa cum a spus unul dintre poeții voștri, „Suntem odraslele Lui”. Fapte 17:24-28 NIV

Vedem aici un Dumnezeu care este în mod intim implicat în viețile noastre. Pavel începe să descrie tabloul mai mare și apoi îl aduce la nivel personal și intim:

1. A hotărât vremurile și locurile pentru fiecare națiune.
2. Nu este departe de *niciunul* dintre noi.
3. Și în final Pavel ajunge chiar la sâmburele problemei și spune că *în El* trăim, ne mișcăm și ne avem ființa.

Dacă trăim *în El* atunci logica ne spune că nu putem trăi fără El. În postură de reprezentant al lui Dumnezeu, Isus, Fiul lui Dumnezeu a spus: „...fără Mine nu puteți face nimic”.¹³ Vă rog înțelegeți că acest lucru înseamnă că fără El nu putem face nimic fizic, mental sau spiritual.¹⁴ Suntem în întregime dependenți de Dumnezeu și Fiul Său, pentru orice, exact așa cum un bebeluș depinde de părinții lui.

Să vă dau o parabolă în acest sens, deoarece implicațiile ajung foarte departe. Gândiți-vă la inimă, acest uimitor organ. Lucrează ca o pompă pentru a face sângele să circule prin trupul nostru, fără pauză, timp de decenii. Ceea ce este uimitor în dreptul inimii este că pulsul ei nu pare să fie ajutat de nimic exterior. Mușchiul inimii se poate contracta sau relaxa fără niciun stimulent direct al sistemului nervos. Ea conține ceea ce numim *un sistem regulator intrinsec*. Așa cum spune o carte de anatomie, „Sistemul de conducere este format din țesuturi musculare specializate care generează și distribuie impulsurile electrice ce stimulează fibrele mușchiului cardiac să se contracte.”¹⁵ Aceste fibre musculare sunt cu siguranță specializate, deoarece

¹² „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.” 1 Cronici 29:14

¹³ Ioan 15:5

¹⁴ Ellen White, *Education*, Review and Herald, 1903, pag. 29, „După cum prin Hristos își are viața fiecare ființă, tot așa prin El fiecare suflet primește razele luminii divine. În fiecare inimă există nu doar putere intelectuală, ci și spirituală, o percepție a binelui și o dorință după bunătate.”

¹⁵ Gerard Tortora și Nicholas Anagnostakos, *Principles of Anatomy and Physiology*, Harper and Row Publishers, New York, 1984, pag. 463

generează impulsuri electrice care nu provin din sistemul nervos. Este cu adevărat uimitor faptul că nicăieri în această carte de anatomie nu se abordează întrebarea: Cum produc aceste fibre musculare cardiace încărcătura electrică pentru a contracta inima. Este numit sistem specializat și intrinsec, dar cum anume lucrează, de unde provine această energie?

Aici drumurile se împart. Biblia ne spune că această energie provine direct de la Dumnezeu, „În El trăim”. Fapte 17:28. Dar Satan ne spune că aceasta este inerentă în noi, că face parte din procesul biologic pe care îl posedăm, „hotărât că nu veți muri”. Geneza 3:5. Acest aspect reprezintă o chestiune fundamentală. Variantele se exclud reciproc. Există mulți creștini care vor să meargă pe un drum de mijloc și spun: „Da, Dumnezeu a făcut totul, dar este ca un ceas deșteptător. L-a pornit și apoi l-a lăsat să meargă.” Ca și cum Dumnezeu a făcut bateriile Duracell și le-a așezat în interiorul nostru. Biblia nu învață o astfel de idee. Suntem în mod intim legați de El și în totalitate dependenți de El în fiecare milisecundă a fiecărei secunde, minut, oră, zi.¹⁶ Dumnezeu este Cel care în mod activ, conștient, cu iubire ne furnizează încărcătura electrică care face inima noastră să bată. Există ceva în această realitate care ne produce nouă, oamenilor, un oarecare disconfort, dar vom discuta mai târziu. Adevărul este că trebuie să ne fie clar acest aspect chiar acum. Fie credem că „în El trăim, ne mișcăm și ne avem ființa”, fie credem că „hotărât că nu vom muri”. Nu există teren de mijloc.

Deși poate fi o provocare pentru mulți dintre noi, până acum nu ne-am ocupat decât de partea fizică a vieții omenesti. Trebuie să luăm acum în considerare și partea mentală și cea spirituală. Gândiți-vă la următoarele texte:

Pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei. Coloseni 2:2, 3

Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Să știți că am ales pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminția lui Iuda. L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări. I-am dat putere să născocoască tot felul de lucrări meșteșugite, să lucreze în aur, în argint și în aramă, să sape în pietre și să lege, să lucreze în lemn, și să facă tot felul de lucrări.” Exod 31:1-5

Biblia descoperă că Dumnezeu este sursa a toată înțelepciunea și priceperea. Coloseni 2:2, 3 aduce o provocare ideii că noi, ca ființe umane, putem produce înțelepciune sau pricepere. Toată înțelepciunea și priceperea vin de la Dumnezeu. Un astfel de exemplu este arătat în Exod 31:1-5. Aici vedem cum Dumnezeu dă unui om înțelepciune și pricepere. Este interesant că uneori ne referim la omenii care au talente și capacități deosebite ca fiind „dăruiți”. Într-adevăr, sunt dăruiți de Dumnezeu.

Haideți să ne transpunem în timpul unui concert. Publicul este vrăjit de talentul unei tinere fete care își plimbă degetele pe marele pian care stă impresionant pe scenă. Ea face pianul să cânte în mod literal – atingerea unei mâini de maestru. Apoi atinge apogeul și ne dăm seama că se sfârșește. Am vrea ca ea să continue, dar cântecul se termină și mulțimea erupe în aplauze,

¹⁶ Ellen White, *Credință și fapte*, Review and Herald Publishing, 1972, pag. 22, „Creația aparține lui Dumnezeu. Domnul ar putea, neglijându-l pe om, să îi oprească pe dată suflarea. Tot ce este el și tot ce are aparține lui Dumnezeu. Întreaga lume este a lui Dumnezeu. Casele omului, câștigurile personale, tot ce este valoros, reprezintă înzestrarea lui Dumnezeu. Toate sunt darurile Lui care trebuie restituite pentru a ajuta la cultivarea inimii omului.”

fermecată de o astfel de eleganță și grație, combinate cu pasiune și intensitate. Tânăra fată se înclină și inhalează aroma gloriei, apoi se retrage de pe scenă.

Haideți să dăm puțin firul înapoi, căci este ceva interesant în acest scenariu destul de comun de altfel. De fiecare dată când ceva de acest gen se întâmplă, publicul ar trebui să izbucnească în strigătul: „Slavă lui Dumnezeu de la care vin toate binecuvântările” sau ceva asemănător. Aplauzele ar trebui direcționate către Dumnezeu, care i-a dat înțelepciunea, priceperea și abilitățile. Inima pianistului ar trebui să fie inundată de iubire și recunoștință față de Dumnezeu pentru darul ce i l-a dat, dar foarte rar se întâmplă așa. Dacă am reacționa în acest mod, nu am fi entuziasmați de succes și descurajați de nereușită, deoarece capacitatea de a face nu provine de la noi, și dacă nu e de la noi atunci nu de noi depinde când avem succes sau când experimentăm eșec.

Blestemul pomului Duracell este următorul: imaginați-vă acest pom așezat pe marginea unei stânci. Sentimentul libertății pe care îl avem atunci când credem că succesul provine de la noi, se aseamănă cu adrenalina unui salt realizat cu o funie bungy¹⁷ legată de baza copacului de pe stâncă. Dar când vine eșecul, funia se transformă într-o praștie care ne aruncă înapoi la locul de pornire cu o viteză ce ne taie respirația. Cu cât ne adâncim în minciuna că avem putere în noi înșine, cu atât este mai mare viteza impactului când apare eșecul. Nu putem scăpa de blestemul pomului Duracell, odată ce i-am gustat rodul, acea funie este ferm atașată de piciorul nostru, iar restul este inevitabil. Nu este întâmplător faptul că depresia este cauza principală a dizabilităților din toată lumea. Pomul Duracell se află la marginea unei stânci mărețe. O funie este legată cu multă siguranță de fiecare picior al nostru și cu cât ne lansăm în această minciună, cu atât suntem mai propulsați înapoi la baza copacului când vine eșecul. Câte lovituri ați primit până acum? Câte mai puteți îndura? Merită să ne gândim la acest aspect.

Să mergem la următorul nivel. Ne-am uitat la implicațiile dependenței fizice și mentale, dar ce putem spune despre dependența spirituală și morală? Aceasta este o adevărată provocare, deci puneți-vă centurile, căci s-ar putea să avem o călătorie dificilă.

Biblia ne spune că „Dumnezeu este dragoste”. 1 Ioan 4:8. Aceasta înseamnă că Dumnezeu este sursa iubirii. De asemenea El este Dumnezeul speranței. Romani 15: 13. Această idee este minunat expusă în Galateni:

Roadă Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Galateni 5:22, 23.

Implicațiile acestui text îmi taie răsuflarea. Haideți să îl analizăm pentru câteva minute. Toate aceste atribute provin de la Spiritul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă pur și simplu că fără Spiritul lui Dumnezeu nu putem avea dragoste, bucurie, pace, răbdare, bunătate și așa mai departe. Într-o zi mă gândeam la acest adevăr biblic în timp ce mă plimbam într-un parc lângă un lac. Era calm și liniștit. La un moment dat am văzut o mamă dându-și fiica în leagăn. Amândouă râdeau și, evident, se bucurau una de compania celeilalte. Dragostea pe care acea mamă o avea față de fiica ei era inspirată de Dumnezeu. Gândul de a fi iubitoare, bună și amabilă cu fiica ei nu provenea din inima mamei, ci din inima lui Dumnezeu și era oferit mamei care a ales să și-o exprime și astfel a devenit o dragoste de mamă. În acest sens, dragostea respectivă nu este deloc

¹⁷ O funie bungy este o frânghie elastică pe care doritorii de senzații tari o folosesc la sărituri de pe poduri sau alte locuri înalte. Funia se întinde câțiva metri deasupra pământului și apoi propulsează persoana deasupra când funia se contractă.

a mamei, ci a lui Dumnezeu exprimată prin mamă. Acea dragoste a devenit o parte din mamă deoarece ea a răspuns Spiritului lui Dumnezeu și a exprimat-o. În cel mai adevărat sens, nu există iubire a mamei față de copii sau dragoste între soț și soție. Sună radical? Ei bine, este biblic!!

Am prezentat această idee de multe ori când am predicat sau am vorbit la seminarii și era interesant de văzut cum răspundea publicul. Fețele unor persoane arătau de parcă atacasem chiar temelia rasei umane. Dintre toate milioanele de cântece de dragoste cântate vreodată și dintre toate miliardele de promisiuni făcute în fața altarului, cum este: „Te voi iubi la nesfârșit”, nici măcar una nu a fost împlinită fără ca Dumnezeu să toarne dragostea Lui în sufletele primitoare. De ce unii oameni încetează să mai fie îndrăgostiți? O persoană care crede că dragostea provine de la ea însăși se poate trezi într-o dimineață fără să se mai „simtă” îndrăgostită de partenerul ei. Începe atunci să se îndoiască dacă această persoană mai este potrivită și uneori caută pe altcineva să îi aducă acel sentiment înapoi. Cardul de credit Duracell și-a atins limita, iar acum este timpul pentru plată.

Dar ce putem spune despre bărbatul sincer care chiar a jurat să își iubească soția pentru totdeauna și dintr-o dată se trezește atras de o altă femeie? Poate că el nu vrea să se simtă astfel, dar nu poate rezista. Dragostea se confundă cu pasiunea și apare îndoiala cu privire la integritatea sa. Atunci începe să se retragă de lângă partenera sa pentru că simțământul vinovăției pentru comportamentul lui îl face să creadă că nu mai poate fi iubit. El credea că poate păstra cursul acelei iubiri din inima sa, dar acum funia bungy îl propulsează la baza pomului Duracell de unde s-a aruncat și căsnicia lui se încheie. Este oare de mirare că bucuria în căsnicie este atât de firavă pentru majoritatea oamenilor?

Cei care au sentimentul că mariajul lor nu mai are valoare, să își amintească faptul că dragostea provine numai din inima lui Dumnezeu și este în mod gratuit disponibilă celor care o cer. Dacă simți că ți-ai pierdut iubirea față de partenerul tău, roagă-L pe Dumnezeu să ți-o dea înapoi. El o va face, așa a promis.

3. Aproape de inima lui Dumnezeu

Goneam pe autostradă cu o viteză uluitoare. Conracțiile Lorelei deveniseră regulate. Nu doream să ne prindă pe drum, așa că am fugit spre spital. Totul era nou și emoționant; urma să avem primul nostru copil. Am intrat în secția de maternitate, asistenta s-a uitat la noi și a zis: „Ești prea bucuroasă, ai nevoie de o plimbare”. Aceasta ne-a pus într-o oarecare încurcătură. Ne-am întors 45 de minute mai târziu și Lorelle nu mai zâmbea deloc. După alte 30 de minute ne găseam direct în mijlocul travaliului. Da, nu am niciun alt cuvânt ca să descriu această ipostază, travaliu, muncă asiduă. Încercam să ne amintim toate tehnicile de la orele de prenatal, dar era greu să te concentrezi. Acele contracții loveau ca un tren de marfă. De îndată ce scăpai de una, următoarea lovea și mai tare. Într-un final, după 11 ore, ne-am primit primul nostru fiu, Michael.

Avem o poză foarte frumoasă cu Lorelle și cu mine, chiar după ce a născut. Este cu adevărat uluitoare! Ea stătea pur și simplu zâmbitoare după o zi de travaliu, iar eu mă legănam în vânt, arătând de parcă urma să mă prăbușesc. Din acea zi am dezvoltat un respect profund pentru sexul feminin. Vă spun, doamnelor, să-ți vezi soția născând înseamnă muncă asiduă.

Când vă opriți din răs, îmi termin și eu ideea. Stresul emoțional la care ești expus atunci când îl privești pe cel pe care îl iubești într-o suferință atât de mare este incredibil. Noi, bărbații, de obicei avem soluții la probleme, dar de data aceea, eu nu aveam niciuna și asta mă durea. Mă rugam, „Doamne, știu că este un motiv pentru toată această durere, dar acum nu pot să înțeleg”. Ce bucuros am fost când s-a terminat totul!

Când mi-am ținut fiul în brațe pentru prima dată, a fost un moment etern. M-am uitat fix în ochii lui, el la mine, și a fost de-a dreptul fermecător! Mă uitam în depărtare, plin de venerație, și am fost cuprins de un sentiment profund de teamă. Știam că fiul meu este marcat de aceeași natură ca și a mea, o natură care se opune autorității, care în mod natural pivotează în jurul răzvrătirii și nu al ascultării. Știam că eram responsabil de călăuzirea voinței și disciplinarea lui în termenii adevăratei iubiri, bunătăți, altruism și supuneri. În final m-am întrebat: oare va fi prieten cu mine? Ar putea interveni ceva între noi care să ne despartă? „Oh, Tată din ceruri, nu lăsa să apară nimic între mine și fiul meu, fie ca noi să fim mereu aproape unul de celălalt, mă rog ca el să ajungă să mă cunoască și să fie prietenul meu.” Intenșitatea acelei rugăciuni este atotprezentă. O simt deseori și încă mă rog în felul acesta, crezând că Dumnezeu o va face realitate.

Patru ani mai târziu mă plimbam într-o zi liniștită de Sabat vorbind cu Domnul, departe de agitația și forfota lumii. Mă gândeam la Tatăl meu din cer și la dragostea Lui prețioasă pentru mine. Brusc, în mintea mea s-a derulat filmul de la nașterea fiului meu și am rețrăit acea dorință intensă de a nu fi niciodată despărțit de fiul meu și de a fi cunoscut de el. Scena a trecut și în liniștea aceea, am auzit o voce calmă adânc în inima mea care spunea: „Exact așa simt Eu față de tine”. Nu știam dacă să râd sau să plâng și mi s-a părut foarte greu să accept. „Dar Doamne”, am spus eu, „Tu știi cum sunt eu, știi că am făcut și am spus multe lucruri rele” și așa am continuat lupta. Știți, am fost surprins de mine însumi. Sunt un bărbat care L-a acceptat pe Isus ca Mântuitor și cred că păcatele mele sunt iertate, dar când Dumnezeu a venit atât de aproape de mine și mi-a spus ce simte pentru mine, a fost greu de acceptat. În final am strigat: „Oh, Îți mulțumesc, Îți mulțumesc că mă iubești, îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Te iubesc mult!” Într-un sens foarte real, simțeam că sunt strâns în brațele Lui. Nu puteam fi mai fericit. Mi-am dat seama că Tatăl meu din ceruri mă iubește atât de mult încât nu dorește ca între noi să intervină ceva și Îl doare gândul că am putea fi despărțiți, iar El face tot ce poate pentru ca așa ceva să nu se întâmple niciodată.

Prin acea experiență, privilegiul minunat de a face parte din împărăția lui Dumnezeu mi s-a revelat la nivelul inimii. La scurt timp după aceea am fost călăuzit la anumite pasaje din Biblie care mi-au deschis cu adevărat ochii și m-au făcut să Îl laud pe Dumnezeu și mai mult. Mă rog ca semnificația acestui text să pătrundă în inimile voastre și să nu vă părăsească niciodată. Aici avem o fereastră luminoasă către împărăția lui Dumnezeu:

Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuși, niciuna dintre ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Și chiar și perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți: voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii. Luca 12: 6, 7

Isus explică principiile împărăției Sale. În aceste versete avem formula care determină importanța oamenilor din acea împărăție. Ce îi face să conteze, să valoreze ceva, ce anume îi face prețioși? Dacă aceste lucruri nu sunt importante pentru voi, atunci textul nu înseamnă mult, dar încă nu am găsit pe cineva care să nu se lupte cu ele.

Isus declară valoarea a două vrăbii în termeni omenești. Cuvântul „ban” este de fapt *assarius*. Un *assarius* însemna plata pe o zi a unui om obișnuit. În două zile puteai cumpăra cinci vrăbii. Astfel, în termeni omenești, vrăbiile au o valoare mică. Apoi Isus face un contrast și spune: „Totuși niciuna din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu.” Aici contrastul constă în faptul că deoarece Dumnezeu Își aduce aminte de ele, acestea sunt foarte importante în împărăția Sa. Isus extinde acest principiu și ne compară pe noi cu ele, cât de mult Îi pasă lui Dumnezeu de noi în raport cu vrăbiile. „Chiar perii din cap, toți vă sunt numărați.” Dacă acest lucru nu reprezintă punctul cel mai intim și personal, atunci ce este? Cunoașteți pe cineva care să fie atât de interesat de dumneavoastră încât să monitorizeze până și firele de păr de pe cap? Apoi vine punctul culminant. „Deci să nu vă temeți: voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” Vedeți cât de multă însemnătate primim în împărăția lui Dumnezeu? Doar realizând cât de iubitor Se gândește Dumnezeu la noi în mod continuu. Suntem constant în mintea Sa: ne dă viață, ne face inimile să bată și în mod activ toarnă dragostea Sa în viețile noastre pentru a ne bucura de viață; ne împarte talente, daruri bogate, abilități pentru satisfacția noastră, bucurie și serviciu pentru alții. Acesta este secretul împărăției lui Dumnezeu, secretul însemnătății. Este cheia care descurie înrobitoria împărăție a depresiei și a lipsei de valoare. Aveți curajul să credeți?

În timpul în care noi abordăm acest subiect, știți cât de mult Se gândește Dumnezeu la dumneavoastră? Ascultați:

Doamne, Dumnezeule, multe sunt minunile și planurile Tale pentru mine: nimeni nu se poate asemăna cu Tine. Aș vrea să le vestesc și să le trâmbitez, dar numărul lor este prea mare ca să le povestesc.” Psalmi 40:5

Dacă valoarea noastră este dată de gândurile pline de iubire ale lui Dumnezeu față de noi, atunci acest text ne spune că suntem extrem de prețioși, deoarece planurile și gândurile Lui pentru noi sunt mai mărețe decât pot fi vestite sau numărate. Cum vă simțiți când sunteți prețioși? Nu poate fi decât direct proporțional cu credința pe care o aveți în adevărul că Dumnezeu ne iubește atât de mult, indiferent cât de buni sau răi suntem. Acestea sunt vești minunate și sunt atât de recunoscător pentru ele! Așadar, ori de câte ori sunteți ispitiți să vă îndoiiți de valoarea ce o aveți, doar uitați-vă la vrăbii și credeți!

4. Împărăția de tip familie

Este o zi călduroasă și umedă. Un spirit festiv inundă încăperea. O aromă delicioasă vine din bucătărie promițând papilelor gustative un adevărat ospăț. Se aud râsete în timp ce sunt evocate povești ale trecutului. Pomul de Crăciun stă mândru în colț făcând semne membrilor casei să despacheteze comorile de la picioarele sale. Copiii sunt în spate, răcorindu-se în ciorapi și pulverinzând apă peste tot. Așa este Crăciunul în Australia. Un timp pentru familie, un timp când reafirmi locul de care aparții, când te legi din nou de cei pe care îi iubești și oferi daruri, un timp prețios și important de a fi împreună.

Nu este nimic mai important decât sentimentul unei familii unite, care să te apere de ghearele mari ale depresiei și ale simțământului lipsei de valoare. O familie *poate* fi locul unde ești acceptat așa cum ești, unde poți fi tu însuși, unde poți fi iertat și pur și simplu te bucuri de o viață împărtășită.

Isus ne deschide un tablou vital al împărăției lui Dumnezeu când ne învață cum să ne rugăm. Isus a spus: „Așa să vă rugați: Tatăl nostru care ești în cer...” Isus nu ne-a spus să ne rugăm „Stimate Dumnezeule” sau „Maiestatea Ta” sau „Onorate Rege”, ci „Tatăl nostru”.

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ESTE O FAMILIE

Acest aspect pare foarte evident pentru unii, dar implicațiile unei împărății de tip familie sunt foarte mari. Vom analiza aceste implicații în capitolele următoare.

Prima dată când vorbește Tatăl către rasa umană este în Matei 3:17. De la începutul timpului și până la botezul lui Isus, Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul Său. Isus a fost Iehova care a deschis Marea Roșie, care a vorbit în tunete pe Muntele Sinai și care l-a condus pe Iosua către țara făgăduită. 1 Corinteni 10:1-4. În momentul botezului lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu a devenit Emanuel – Dumnezeu cu noi – Unul de-al nostru. Așa că Tatăl vorbește pentru prima dată, iar cuvintele Sale sunt pline de semnificație (cum de altfel sunt de fiecare dată), căci atunci Dumnezeu prezintă chiar natura împărăției Sale. „Acesta este Fiul Meu în care Îmi găsesc plăcerea.” Sunt multe feluri în care Dumnezeu Îl putea face cunoscut pe Isus, precum: „Acesta este Creatorul cerului și al pământului, de El să ascultați” sau „Acesta este Regele vostru, supuneți-vă Lui”, dar Dumnezeu Îi proclamă identitatea de Fiul al Său, în termeni familiali, nu în termeni regali. Dacă analizăm această afirmație, observăm următoarele două elemente:

1. Acesta este Fiul Meu = **identitate**
2. Pe care Îl iubesc, în El Îmi găsesc plăcerea = **valoare**.

În împărăția lui Dumnezeu, însemnătatea sau importanța sunt determinate de relația noastră cu El. Aceasta este în contrast total cu împărăția lui Satan, unde ele sunt condiționate de succes sau realizări, așa cum sunt judecate de noi sau de alții. În împărăția lui Dumnezeu, El este Tatăl nostru, iar noi suntem copiii Lui – aceasta este identitatea noastră. Ești cunoscut prin apartenență și nu prin acțiuni. Faptul că Dumnezeu Își iubește copiii și toarnă binecuvântările Lui în mod constant, faptul că Se gândește mereu la ei și vrea să le fie aproape, aceasta le dă un simțământ deosebit al valorii. „Nu vă temeți, voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.”

În împărăția lui Dumnezeu identitatea noastră este la fel de durabilă ca și Dumnezeu Însuși, care este etern și de neschimbat. Indiferent de succes sau eșec, relația rămâne constantă și însemnătatea ne este asigurată. În împărăția lui Satan valoarea este la fel de sigură precum a fost

piața după 11 Septembrie 2001 – foarte nestatornică, deloc sigură și aproape să se prăbușească. Puteți garanta că veți reuși de fiecare dată? Puteți fi sigur că oamenii din jurul vostru, la care priviți pentru încurajare sau susținere, vor aplauda mereu eforturile voastre? Greu de crezut! Pentru cei ce au urechi de auzit, omul înțelept își construiește casa pe stâncă, nu pe nisip mișcător.

Pentru a ne păstra identitatea personală și a ne salva de o viață de disperare, descurajare, nevrednicie și moarte, Dumnezeu a păstrat în inima împărăției Sale o lege care va apăra relațiile. Are de-a face cu două tipuri de relație: cea dintre noi și Tatăl ceresc, și cea dintre noi ca frați și surori ai împărăției lui Dumnezeu. Iată ce a spus Isus:

Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată legea și proorocii. Matei 22: 37-40

Aceste două mari porunci sunt destinate să ne apere identitatea și valoarea de copii ai lui Dumnezeu. Aceste două mari porunci sunt bineînțeles, un rezumat al celor zece porunci. V-ați gândit vreodată că cele zece porunci sunt esențiale pentru a nu vă pierde valoarea personală? În împărăția lui Dumnezeu, cele zece porunci sunt înțelese în contextul relației. Dacă te separi de acele relații, îți distrugi identitatea și când faci acest lucru, moartea tânjește să te îmbrățișeze. Nu este nimic arbitrar în afirmația lui Dumnezeu că plata păcatului este moartea. Păcatul (pe care Biblia îl definește ca fiind încălcarea legii 1 Ioan 3:4) distruge identitatea și valoarea noastră. Când dispar identitatea și valoarea sufletul tânjește după moarte. Exact acesta este motivul pentru care depresia și sinuciderea sunt cele mai mari probleme ale societății de astăzi. Răspunsul este simplu – păcatul. Înțelegeți de ce Dumnezeu urăște păcatul atât de mult? Păcatul ne fură identitatea și valoarea de copii ai lui Dumnezeu, iar El este hotărât să îl distrugă.

Doar să rezumăm ceea ce am spus până acum:

1. Împărăția lui Dumnezeu este o familie.
2. Dumnezeu este Tatăl nostru, iar noi suntem copiii Lui.
3. Identitatea și valoarea noastră ca indivizi se bazează pe relația cu Dumnezeu.
4. Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție relațională bazată pe relația dintre noi și Dumnezeu și pe relațiile dintre noi. Aceste relații sunt păzite de cele zece porunci.
5. Încălcarea poruncilor ne distruge identitatea și valoarea.

5. Criza familială

După fața lui, puteam spune că a suferit un soi de traumă. Cearcănele de sub ochi trădau eforturile vitejești de a rămâne „împreună”. I-am spus „Arăți de-a dreptul uzat.”

„M-am despărțit de soția mea”, a spus cu durere. „Pur și simplu nu am anticipat așa ceva”, a zis cufundat în regrete. Am vorbit despre greutatea lui și apoi i-a scăpat: „Nu suport să nu îmi văd copiii – mă omoară!” Puteam vedea că se luptă să reziste și i-am simțit durerea. Îmi doream cu ardoare să îl pot ajuta. Ultimul lui comentariu a fost: „Nu mai știu încotro s-o apuc sau unde să mă îndrept.”

Numai cei care au trecut prin terenul infernal al despărțirii și divorțului vor înțelege emoția din spatele acestor cuvinte. Șocul, furia și durerea simțite de partea care nu vrea să divorțeze au fost adesea asemănate cu experimentarea morții partenerului.¹⁸ Realitățile devastatoare ale divorțului înseamnă mai mult decât o împărțire a bunurilor, înseamnă redefinirea întregii personalități.¹⁹

Cele mai mari victime sunt, bineînțeles, copiii. Emoțiile distructive care trec prin inima unui copil, nu doar în timpul evenimentului, dar și pe parcursul întregii sale vieți de după nu au putut fi niciodată calculate.

Jim Conway supraveghează sute de adulți care sunt copii proveniți din familii divorțate, iar proporția emoțiilor pe care aceștia le resimt este după cum urmează:

Nefericire	72%
Lipsă de putere	65%
Singurătate	61%
Teamă	52%
Furie	50%
Abandonare	48%
Respingere personală	40%
Nevrednicie	30%

Aspectele cu care se confruntă un adult care a fost subiectul unui divorț în timpul copilăriei sunt următoarele:

Căutarea constantă a aprobării	58%
Blocarea unor pasaje din trecut	54%
Judecarea personală prea aspră	53%
Luarea sinelui prea în serios	47%
Hiperreacții la situații asupra cărora nu au control	42%
Probleme în relații	40% ²⁰

¹⁸ Nelly Zola și Renata Singer, *True Stories from the Land of Divorce*, Pan Macmillian, Sydney, 1995, pag. 2

¹⁹ Ibid.

²⁰ Conway, pag. 31

Ar trebui să ne mirăm că Dumnezeu spune „Urăsc despărțirea” (Maleahi 2:16)? Indiferent de cum se întâmplă sau cine rupe relația, pierderea relațiilor de familie este devastatoare pentru toate părțile. Nu există învingători când se destramă familia. Totuși, exact așa s-a întâmplat în cer. Familia lui Dumnezeu a suferit o criză, când unul dintre fiii Lui îndrăgiți s-a întors împotriva Lui.

Biblia spune în Apocalipsa 12:7: „Și în cer s-a făcut un război”. Când citim acest verset suntem ispitiți să credem că a fost un război între doi regi și împărățiile lor, dar acest război însemna de fapt destrămarea familiei lui Dumnezeu. Vă imaginați când Dumnezeu l-a făcut pe primul Lui fiu, Lucifer, și l-a ținut cu drag lângă El? Dumnezeu a împărtășit ce era în inima și sufletul Lui cu acest înger. I-a arătat numai iubire și i-a dat privilegiul să servească la cel mai înalt nivel al guvernului familiei. Dar acest copil al Său avea acum de spus cuvinte de furie și răzvrătire. Mișcându-se în umbrele înșelăciunii și ale minciunilor, el a otrăvit mintea multor copii ai lui Dumnezeu. Vă puteți imagina durerea? Lucifer, creat atât de perfect, era acum plin de ură și crimă. S-a hotărât să Îl distrugă pe Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu, căci Isus spune că Satan a fost un ucigaș de la început.²¹ Realitatea acestui sentiment a fost arătat pe crucea de la Calvar, când Satan a sperat să scape de Isus.

Cine poate înțelege pierderea pe care Dumnezeu a suferit-o față de fiul Său Lucifer? Avem un ecou al inimii lui Dumnezeu în istoria lui David și Absalom. „Oh, fiul meu, Absalom! Fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!”²² Absalom, un fiu chipeș de-al lui David, a dorit să își omoare tatăl și să îi ia împărăția. Dar armata lui David a depășit forțele fiului său și Absalom a murit în luptă. În locul bucuriei la vederea victoriei, David a vărsat lacrimi amare pentru pierderea fiului său rebel. Nu există învingători când familia se destramă.

Este extrem de important să ne amintim că în împărăția lui Dumnezeu, identitatea și valoarea unei persoane sunt legate de relația ei cu Dumnezeu Creatorul, Tatăl nostru ceresc. Când Lucifer a pășit în afara acelei relații, practic s-a sinucis emoțional și mental și a deschis stăvilarele emoțiilor întunecate. Înainte de răzvrătirea sa, dacă l-ai fi întrebat „Cine ești?”, ar fi răspuns cu încredere calmă: „Sunt un fiu al lui Dumnezeu, iar El mă iubește.” Odată ce și-a respins Tatăl, dacă i-ai pune aceeași întrebare, ce-ar răspunde? Nu mai are nicio identitate, și-a distrus-o. Indiferent ce identitate urmărește el să își creeze, din acel moment NICIODATĂ nu își va mai umple acel sentiment de goliciune și pierdere pe care l-a experimentat la distrugerea relației sale cu Tatăl său ceresc. NICIODATĂ!

De multe ori ar fi dorit să recapete ce a pierdut, dar mândria nu l-a lăsat. Mai mult decât atât, în adâncul inimii lui nu a crezut niciodată că ar putea fi iertat după această nerecunoștință ingrătă și răzvrătire pe față. Lucifer, acum Satan, este singur. Nu există nimeni care să îl îmbrățișeze, nimeni care să îl iubească și niciun loc pe care să îl numească *acasă*. Acum Satan simte toate emoțiile nevredniciei: nesiguranță, teamă, goliciune, gelozie, mândrie, îndreptățire de sine, aroganță, mânie, furie și un spirit care vrea să conducă.

Satan nu mai știa încotro s-o apuce. A trebuit să redefinească cine era și cumva să înăbușe acea goliciune, acea nevrednicie, acel sentiment de nimicnicie pe care le avea înăuntru. Ca orice alt copil care se simte nevrednic, Satan poartă toate semnele nesiguranței, fricii, nebuniei și o nevoie disperată de aprobare indiferent de la cine. Cerșește atenție și pentru a-și umple acea goliciune, natura sa pervertită tânjește a fi adorată, venerată și iubită. Orice care să îndeparteze durerea, singurătatea și nevrednicia – orice!

²¹ Ioan 8:44

²² “ Samuel 18:33

De vreme ce Satan a respins relația ca bază a valorii, niciodată nu a putut stabili o împărăție bazată pe relație. Avea o singură opțiune. Să fie cunoscut prin ceea ce face și nu prin apartenența sa. Această împărăție nu ar putea niciodată să funcționeze dacă fiecare ar recunoaște că viața, înțelepciunea și dragostea vin de la Dumnezeu. Astfel că Satan a inventat principiul „puterii interioare” pentru a-L reduce pe Dumnezeu la o Forță incapabilă de a avea relații personale. O forță pe care o poți folosi și abuza după cum vrei. Împărăția lui Satan este o împărăție a căutării după putere, realizări și plăceri. Tema centrală este aceea de a nu fi răspunzător în fața nimănui și de a-ți păsa numai de aceia care îți sunt ție folositori.

Această împărăție este bineînțeles blestemată, deoarece forța vieții aparține unuia care nu are viața în sine și într-o zi El o va retrage de la acei care refuză cu încăpățânare să își recunoască identitatea de copii ai lui Dumnezeu. Este blestemată pentru că nimic nu poate înlătura durerea și pierderea care provin din respingerea acelei identități. Aici învățăm adevărul proverbului – „Cel rău nu are odihnă.”

Dacă ne întoarcem la grădina Eden în acest context, vedem că pe dinafară Satan pare viclean și deștept când caută să să contracareze efectele izgonirii lui din cer. Dar pe dinăuntru, are o inimă plină de goliciune și nesiguranță care se zbate pentru a forma o nouă identitate și să scape de prăpastia largă a lipsei de speranță.

6. Iadul pe pământ

Trebuie să fie una dintre cele mai sfâșietoare experiențe în viață. Poate că durează de ani de zile, de-a lungul timpului ai dezvoltat o relație de prietenie foarte solidă cu cineva. Cineva alături de care îți place să petreci timp. Brusc descoperi că prietenul tău se poartă puțin ciudat. Încerci să treci peste aceasta și îți spui că se întâmplă numai în imaginația ta și că nu e adevărat. Dar odată cu trecerea timpului, dovezile sunt tot mai concludente și într-un final te simți obligat să întrebi ce se petrece. După ce trec parcă veacuri până dărâmi zidul de piatră care a fost ridicat de prietenul tău, afli că altcineva l-a influențat împotriva ta, ceea ce l-a condus să îți interpreteze acțiunile într-un mod care te lasă uluit.

Te gândești că această neînțelegere se poate rezolva pe cale rațională, dar nu e așa! Când încerci să oferi o explicație plauzibilă ești cu nerușinare acuzat că vrei să mușamalizezi totul. În acel moment te stăpânesc tot soiul de emoții: durere, furie, te simți de-a dreptul devastat pentru faptul că prietenul tău a putut crede cu atâta ușurință pe altcineva fără să-ți spună ție un cuvânt, fără să îți permită măcar să te aperi! Izbucnirea sau tăcerea ta (indiferent ce alegi să manifesti) îi dovedește „prietenului” tău că avea dreptate și că tot ce s-a spus despre tine este adevărat. Ți se învârte cuțitul în rană!

Poate că pe măsură ce ați citit aceste ultime două paragrafe o amintire dureroasă v-a apărut în memorie care confirmă realitatea acestui scenariu care a fost de atâtea ori repetat aici pe pământ, aproape chiar de la începutul timpului. Chiar în momentul când scriu aceste lucruri, îmi aduc aminte de astfel de incidente din viața mea și stau și mă întreb mereu și mereu – de ce?

Sunt sigur că mulți dintre noi avem cicatrici din forme asemănătoare de respingere și bănuiesc că acestea ne pot ajuta puțin să înțelegem cum S-a simțit Dumnezeu când Adam și Eva au mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului. Faptul că vorbele unui străin pot despărți cei mai buni prieteni reprezintă unul dintre cele mai mari mistere ale vieții.

Mi-am imaginat de multe ori pe Dumnezeu privind îndeaproape pe fiica Sa Eva în mijlocul grădinii angajată brusc într-o conversație cu un „străin”. După tot timpul pe care Dumnezeu l-a petrecut cu ea, arătându-i nenumărate semne ale iubirii Sale, se va prinde ea de siguranța și dragostea Tatălui ei ceresc sau va îmbrățișa cuvintele lui Satan care-i vorbea prin șarpe? De ce nu a intervenit Dumnezeu și nu a trimis un înger să oprească adâncirea relației lor? Cred că sunt multe întrebări de tip „De ce?” la acest punct. Deși timpul și spațiul nu ne permit să le abordăm pe toate, și există întrebări pe care nu le vom înțelege pe deplin decât atunci când Îl vom vedea față în față, răspunsul principal este dragostea. Dragostea oferă privilegiul de a alege chiar și atunci când alegerea îl va îndurera profund pe cel care o face. Dacă Dumnezeu ar avea obiceiul să intervină ori de câte ori copiii Lui sunt pe cale să se îndrepte către o direcție greșită, în realitate aceștia nu ar avea deloc posibilitatea de a alege. Există un timp pentru învățătură și îndreptare, dar există și timpul în care cel care oferă posibilitatea de a alege validează toate afirmațiile de tip „Te iubesc” ce au fost rostite, deoarece dragoste fără alegere nu este deloc dragoste. Aceasta este o realitate cu care se luptă fiecare părinte. Dacă după toate învățăturile și direcționările, copiii noștri aleg totuși împotriva noastră, le interzicem acest lucru pentru a ne feri pe noi de durerea respingerii sau rămânem tăcuți și mâhniți, permițându-le alegerea de a ne respinge? O alegere grea pentru fiecare părinte!

Îmbrăcat în haina dragostei, Dumnezeu o privește în tăcere pe Eva, fiica Sa prețioasă, devenind instrumentul de distrugere al copilului Său mult iubit, Adam. Acum durerea din inima lui Dumnezeu trebuie să fie imensă. Oare Îl va face suferința pierderii fiicei Sale să intervină pentru a-l salva pe Adam? NU! Dragostea divină strânge din dinți și așteaptă în tăcere, dovedind

dincolo de orice îndoială că El este cu adevărat Dumnezeu libertății și al alegerii. Îl va lăsa pe Adam să aleagă pentru el însuși. Când vorbim despre teste, vă rog nu alimentați ideea absurdă că Dumnezeu privește nepăsător la modul cum se desfășoară testul de siguranță al cerului, să vadă dacă Adam și Eva au ce este necesar pentru a face parte din clubul ceresc. Astfel de idei nu pot veni decât din abisul iadului. NICIODATĂ! Dumnezeu Însuși a fost testat, la fel de mult ca Adam și Eva. Căci Dumnezeu știe că dacă Adam și Eva vor cădea, El va trebui să îndure dezastre colaterale, și anume să recurgă la garanția care a fost hotărâtă înainte de crearea lumii²³, de a da viața Fiului Său, Isus Hristos, pentru a-i câștiga înapoi. Dumnezeu era conștient de toate acestea în timp ce îi privea pe Adam și Eva în tăcere. Ce fel de iubire era în acea tăcere? Această demonstrație de iubire anihilează pentru totdeauna ideea că Dumnezeu a urmărit propriul interes când S-a ocupat de părinții noștri originali.

Am discutat în capitolul 1 filosofia pe care Adam și Eva au îmbrățișat-o când au mâncat din fruct și în capitolul precedent amalgamul tragic al emoțiilor care l-a condus pe Satan să născocască ideea că putem trăi fără Dumnezeu și să ne formăm o identitate a noastră prin ceea ce realizăm. Chiar dacă sucii gastric al lui Adam și al Evei au digerat fructul, un nor bolnăvicios de nevredeție și vină le-a cuprins mintea și a stins acea relație bazată pe dragoste, bucurie și fericire dintre Dumnezeu și om. Blestemul pomului Duracell își începuse lucrarea perfidă și la scurt timp după aceea, Adam și Eva se scufundau în vină și frică. Ca și Satan și îngerii lui, s-au sinucis mental și emoțional. Și-au pierdut identitatea și valoarea și nu puteau face nimic ca să se aducă înapoi. Nu se puteau restaura singuri ca să placă lui Dumnezeu. Ei au rupt relația și doar Dumnezeu o putea reface. Acest fapt este evident și când ne gândim la propira experiență. Dacă cineva violează relația ce o are cu noi, puterea de a restaura lucrurile aparține părții care nu a greșit, căci partea care a făcut ofensa și-a predat autoritatea din relație.

Acum este important să ne amintim ce am analizat în capitolul 2. Dumnezeu este sursa vieții, a înțelepciunii și a bucuriei. Adam și Eva s-au tăiat de la sursă crezând minciuna că au în ei înșiși toate acestea. Puterile lor raționale nu mai pot fi folosite în mod neegoist sau obiectiv. Mințile lor sunt în armonie deplină cu cea a lui Satan. Nu au nicio putere de a demasca minciuna lui. Satan începe să îi umple cu teorii false despre caracterul lui Dumnezeu. În același timp, le spune că sunt răi. Le spune că merită să moară și că sunt indivizi care nu merită nimic. Satan încă este foarte hotărât să ne distrugă identitatea și face acest lucru spunându-ne minciuni despre Dumnezeu și despre noi înșine. Atât timp cât le credem, nu putem fi niciodată împăcați cu Dumnezeu.

Străinul a despărțit cei mai buni prieteni. Când Dumnezeu vine și îi strigă pe nume, vocea pe care altădată o considerau cea mai dulce din univers, îi trimite acum să se ascundă în frică și disperare. Planul lui Satan a funcționat excelent!

Imaginați-vă că vă întoarceți într-o zi de la lucru, anticipând cu bucurie obiceiul frumos pe care l-ați dezvoltat în copilul vostru. În fiecare după-amiază el vine alergând la ușa din față și strigă „Tati, tati” și apoi se aruncă în brațele voastre cu o îmbrățișare dulce. Când vă apropiați de casă descoperiți că fiul vostru iubit nu a venit să vă salute. Încurcați, intrați pe ușa din față și auziți un țipăt de frică și pași mărunți care fug în grădină ca să se ascundă. Ceva a distrus relația. Unde a fost iubire, acum este teamă. Niciun părinte nu se bucură când copilul o ia la fugă atunci când aude glasul său. Este dureros! Este o tragedie că păcatul ne face să ne temem de cea mai afectuoasă, generoasă, răbdătoare și iubitoare de libertate Persoană din univers.

Dumnezeu se confruntă cu o dilemă serioasă. Cum să Se mai apropie de ei dacă ascultă de un alt glas? Tot ce ar spune El este interpretat acum într-o lumină negativă. Adam și Eva știu

²³ 1 Petru 1:20, Apocalipsa 13:8

că sunt vinovați, dar nu au nicio siguranță sau vrednicie pentru a accepta că s-au înșelat, că au primit idei greșite despre Dumnezeu, sursa vieții și a înțelepciunii. Controlați de un spirit de vinovăție și nesiguranță, au devenit sfidători. Și-au pierdut capacitatea de a raționa cinstit.

M-am minunat la vederea dragostei lui Dumnezeu arătată în răbdarea Sa. Dumnezeu îl strigă pe Adam, „Unde ești?” nu pentru că nu ar fi știut, ci pentru a-i permite să înfrunte situația. Unde este mintea ta, Adam? Ce s-a întâmplat cu identitatea ta? Partea fizică o reprezintă pe cea spirituală, iar ascunderea fizică a lui Adam și a Evei descoperă în mod clar ce se petrecea în mințile lor. S-au îmbrăcat în minciună și înșelăciune ca să împiedice confruntarea cu adevărul care părea atât de înspăimântător. Dumnezeu îi ajută să pună un diagnostic problemei ca să le poată da soluția binecuvântată.

Adam răspunde că îi era frică pentru că era gol. Această mărturisire este interesantă dacă o analizăm în lumina din Geneza 2:25 „Omul și nevasta lui erai goi și nu le era rușine.” Adam era gol și înainte să mănânce din fruct, dar nu îi era rușine. De aici deducem că acum se simțea rușinat. Cuvântul din ebraică (buwsh) înseamnă și confuz și dezamăgit. Adam era plin de confuzie, vinovăție și dezamăgire. Nu mai știa cine este și simțea vină pentru ceea ce făcuse. Dumnezeu îl caută acum și îi intensifică durerea. „Cine ți-a spus că ești gol?” Dumnezeu nu îl întreabă „Cum de știi că ești gol”, ci „Cine ți-a spus că ești gol?” El încearcă să îl direcționeze către instigatorul care i-a spus minciuni. Cu alte cuvinte, „Cine te face să fugi de Mine? Cine a intervenit între Mine și tine?”

Adam este întrebat direct: „Ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” O întrebare așa directă cere un răspuns de „da” sau „nu”. Acum că mintea lui Adam Îl vede pe Dumnezeu egoist și răzbunător, iar pe el prost și nevrednic, adună 2 cu 2 și mintea lui ajunge la 4. Adam „știe” că dacă spune da, o ia pe coajă; dacă spune nu, o ia pe coajă de două ori, o dată că a mâncat din pom, a doua dată pentru că a mințit. Știind că nu există nicio șansă de scăpare, Adam își pune mânușile de box și iese din colțul său amenințând cu pumnii (așa cum face orice persoană nesigură), încercând să lovească puțin în Dumnezeu, după cum spune proverbul – *dacă te scufunzi, măcar fă-o luptându-te*.

„FEMEIA pe care TU mi-ai dat-o, EA mi-a dat din pom și am mâncat”, acuză el. Acesta este un „text” clasic. Omul este prins și aruncă două lovituri, una asupra Evei, cealaltă asupra lui Dumnezeu. Vă puteți imagina șocul Evei față de acest bărbat, care cu doar puțin timp înainte a jurat că va înfrunta alături de ea orice ar veni, dar la primul obstacol, eșuează lamentabil! Păcatul nu poate produce un personaj eroic care să se dea pe sine ca să-i ajute și să-i sprijine pe ceilalți. Întotdeauna rezultă în „*fiecare pentru el*”.

Nu vrem să ratăm procesul care are loc aici. Reacțiile lui Adam provin din sentimentul vinovăției și al nesiguranței, combinate cu o concepție falsă despre caracterul lui Dumnezeu, toate agitate de mândrie. Acum că nu se mai vede ca pe copilul lui Dumnezeu, trebuie să accepte filosofia „Dacă nu mă susțin eu, nimeni nu o va face!” Crede acest lucru, pentru că nu mai are un tată. Iată marea lovitură a păcatului: cum să îi arate Dumnezeu lui Adam că are o imagine greșită despre Tatăl lui și că el nu este lipsit de semnificație sau prost? Cum să i se ofere lui Adam capacitatea de a-și discerne situația când el și-a pierdut puterea de a raționa în mod obiectiv? Dumnezeu este singura sursă a adevăratei înțelepciuni, iar Adam s-a deconectat de la acel izvor. Iar când Adam gândește, cum ar putea rațiunea lui să fie eliberată de amestecul vinovăției și mândriei care respinge cu ardoare tot ce seamănă cu adevărul? Adam nu suportă ca Dumnezeu să îi spună că a greșit, căci chiar dacă i-o spune cu iubire pentru el, nesiguranța îi controlează rațiunea.

Este dorința mea sinceră să vedeți că odată ce Adam și Eva s-au despărțit de Dumnezeu,

erau pierduți fără nicio speranță, abia dacă puteau fi recuperați. Erau în întregime controlați de spiritul lui Satan. În inimile lor exista sămânța care urma să îi facă pe copiii lor să se alăture îngerilor căzuți într-o uniune disperată de a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu în Ierusalim. Deși nu s-a manifestat pe deplin, inimile lor nu mai voiau să aibă nimic de-a face cu Dumnezeu sau împărăția Lui, fără să își dea seama că de fapt ei Îl urau pe Dumnezeu.

În acest moment ați putea fi ispitiți să spuneți: „Stai puțin, cred că exagerezi. Îmi dau seama că aveau o problemă, dar să spui că ei Îl urau pe Dumnezeu, e cam tras de păr.” Ca răspuns vă menționez că trebuie să ne amintim mereu că toată bunătatea, iubirea și înțelepciunea provin de la Dumnezeu. Nu își are originea în inimile oamenilor. Dacă uităm acest element esențial, nu putem citi istoria cu sinceritate și nici nu ne putem înțelege pe noi. Biblia este foarte clară. Uitați-vă la următoarele versete:

Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Romani 8:7

După cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu.” Romani 3:10,11

Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască? Ieremia 17:9

Biblia spune că mințile noastre, în starea lor naturală, Îl urăsc pe Dumnezeu sau îi sunt vrăjmașe. Acestea sunt răzvrătite, nu se supun poruncilor Sale și este imposibil să ne eliberăm de această stare. Am descoperit în propria mea experiență și în a multor oameni cu care am împărtășit acest adevăr un spirit intens de împotrivire. Această împotrivire față de faptul că natura umană este totală vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu este un ecou direct al împotrivirii lui Adam manifestată față de Dumnezeu, când a acuzat-o pe Eva mai degrabă decât să își accepte situația. Nesiguranța lui Satan reprezintă moștenirea noastră și nu putem suporta acest adevăr mai mult decât a făcut-o el. Dacă vă descoperiți iritați sau mânioși din cauza acestor afirmații, dacă vă simțiți disprețuiți sau batjocoriți sau considerați că autorul acestei cărți s-a gândit să taie bucuria oamenilor spunându-le că sunt răi, atunci întrebați-vă de ce vă simțiți așa? Dacă sunteți încrezători în voi înșivă, atunci aceste afirmații nu vă privesc. Nesiguranța și goliciunea lui Adam sunt moștenirea noastră. Aceasta poate el să ne dea și nimic mai mult.

Dacă puteți accepta realitatea că natura umană este vrăjmașă lui Dumnezeu, atunci sunteți pe drumul cel bun. În contextul planului de mântuire, există o libertate imensă să îți dai seama că nu poți face nimic bun. Poți să te oprești din a încerca așa ceva. Poți să te oprești din a lovi în tine însuși când natura ta rea iese la iveală și lovește pe cineva emoțional sau fizic. Dar văd că o iau înainte, vom păstra aceste idei pentru capitolul următor.

Să ne întoarcem la Adam și Eva și să vedem că ruperea barierei dintre ei și Dumnezeu este o sarcină imensă. Recuperarea lor și a copiilor lor presupune anumite lucruri:

1. Un mijloc de a da rasei umane înțelepciunea de a recunoaște starea lor disperată, alături de un mod de a fi influențați spre direcția cea bună fără să fie violată libertatea lor de alegere.
2. Un mijloc de a le arăta că au o percepție greșită despre caracterul lui Dumnezeu și

- al împărăției Sale și de a le arăta cumva că El îi iubește cu adevărat.
3. Un mijloc de a îndepărta vina și nesiguranța și de a le reda identitatea și valoarea de copii ai lui Dumnezeu.
 4. Un mijloc de a le reda scopul, rațiunea existenței sau a destinului lor.
 5. Toate cele de sus cer timp. Adam și Eva și-au pierdut viețile, deci aveau nevoie de un sistem care să le susțină viața ca să le ofere timp să aleagă și să decidă.
 6. În timp ce face toate acestea, Dumnezeu trebuie să își păstreze dreptatea. Nu poate ignora răzvrătirea lor și să spună „e în regulă”. Trebuie să existe o pedeapsă pentru rebeliunea lor. Această pedeapsă este separată complet de consecințele ce le are păcatul. Îndepărtarea din Grădina Eden nu a fost o pedeapsă pentru păcat, ci o consecință a alegerii lor.

Trebuie să menționez ceva foarte important acum. Dumnezeu nu a fost luat prin surprindere. Tatăl și Fiul hotărâseră deja ce vor face atunci când vor ajunge în acest punct. Planul era deja făcut. Un plan care era suficient de cuprinzător ca să rezolve această situație disperată.

7. Ancora de salvare a cerului

Există o poveste a unui muncitor de cale ferată care avea responsabilitatea să deschidă și să închidă podul pe care trecea trenul pentru a permite vapoarelor să circule pe dedesubt. Când podul era ridicat, un semnal deasupra căii ferate indica mecanicului din tren că trebuie să aștepte deoarece podul era deschis. Într-o zi podul era ridicat și nu trebuia coborât pentru o anumită perioadă de timp. Brusc, muncitorul de cale ferată a observat că se apropie un tren. Probabil că semnalul se defectase. Și-a dat seama că putea coborî podul la timp, dar a observat că fiul său se cocoșase pe roțile zimțate care permiteau deschiderea și închiderea podului. Meșterul știa că dacă voia ca fiul lui să trăiască trebuia să nu coboare podul. Dar atunci pasagerii din tren ar fi fost cu toții uciși. Ca să salveze pasagerii trenului, trebuia să își sacrifice fiul. Nu era timp să se gândească la o decizie. Cu o durere imensă care îi sfâșia inima, a tras de manetă și podul a început să se coboare. A căzut în genunchi în suspine agonizante în timp ce auzea strigătul chinător al fiului său care era zdrobit de dinții uriași. Trenul cu pasageri a trecut în siguranță peste pod fără ca aceștia să știe ceva despre pericolul imens la care fuseseră expuși sau despre sacrificiul incredibil care tocmai avusese loc pentru a-i salva.

Întotdeauna mi-e greu să rămân întreg când aud o astfel de poveste, datorită asemănării ei izbitoare cu decizia pe care a avut-o Dumnezeu de luat pentru a salva rasa umană și destinul ei. Va lăsa Dumnezeu omenirea să se afunde de pe șinele de tren în întunericul de dedesubt sau va oferi o alternativă? Era puțin timp la dispoziție, pentru că Adam și Eva s-au despărțit de sursa vieții și în curând vor deveni cadavre pe pământ, având destinul sigilat pentru totdeauna în mormântul morții.

Înainte de crearea rasei umane, Tatăl și Fiul au avut un dialog profund pe care Biblia îl numește consiliul păcii.²⁴ Atunci a fost realizat planul în cazul în care rasa umană s-ar fi întors împotriva lor. Acum era timpul să îl pună în aplicare. Putem măsura oare suferința lui Dumnezeu? Îl va lăsa pe Fiul Său să fie înlocuitorul lui Adam și al Evei pentru consecințele alegerii lor? Va permite Fiului Său să ia asupra Sa nevrednicia și lipsa de speranță până în mormânt? Să sufere o pierdere totală a identității și să fie despărțit de El într-o asemenea manieră încât să audă din inima Lui cuvintele „De ce M-ai părăsit?”

În timp ce eu scriu aceste gânduri, fiul meu stă chiar în fața mea. Mă uit la figura lui și simt cum bucuria și dragostea cresc în inima mea pentru el. Apoi încerc să mă pun în locul lui Dumnezeu, lăsându-mi fiul să primească el pedeapsa cu moartea pentru un grup de persoane care acum mă urăsc pe mine și tot ce susțin eu. Vă mărturisesc că mintea mea pur și simplu se blochează la un astfel de gând. Nici măcar nu pot să mă gândesc la așa ceva. Subconștientul meu știe că și numai gândul este prea dureros pentru mine și că m-ar face să mă prăbușesc! Gândurile mele se întorc la Dumnezeu și la dilema Lui și simt cum îngheț. Mă copleșește cel mai profund sentiment de recunoștință față de El pentru că a permis să se întâmple așa ceva, știind că eu eram unul dintre acei pasageri din tren care timp de mulți ani nu au înțeles nimic din situația muncitorului de cale ferată și sacrificiul lui imens. Aces gând mă face întotdeauna să mă opresc să să Îl venerez pe Dumnezeu în recunoștință față de dragostea și sacrificiul Său fără margini.

Sunt uimit că Fiul lui Dumnezeu, care mai târziu a devenit Isus, a fost dispus să facă așa ceva pentru noi. Biblia ne spune că Dumnezeu cunoaște sfârșitul de la început și de aceea știa ce Îl așteaptă când va venit pe pământ, respingerea, bătăile, batjocurile, ura, blestemele și înjurăturile, goliciunea și întunericul de pe cruce, nevrednicia a miliarde de oameni îngrămădite

²⁴ Zaharia 6:13

asupra Lui, acumulând vina și suferința a 100 de generații. A văzut toate acestea și totuși, Fiul lui Dumnezeu spune: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, legea Ta este în inima Mea.” Fiul lui Dumnezeu nu a acceptat planul pentru că nu avea încotro, ci a dorit să facă acest lucru. Inima Sa, ca și cea a lui Dumnezeu, tânjește să îi restaureze pe copiii Săi la plinătatea bucuriei care trebuia să fie destinul lor. Ce fel de Dumnezeu este acesta? Cu cine Îl putem compara și ce cuvinte sunt suficiente pentru a-L lăuda?

Am observat în capitolul precedent că Adam și Eva au avut nevoie de un sistem care să le susțină viața și de capacitatea de a face diferența între adevăr și minciună, au avut nevoie de ajutor ca să vadă adevărul lui Dumnezeu și să detecteze și să respingă minciunile pe care Satan li le spunea. Au avut nevoie de o busolă care să le indice nordul spiritual.

Toate acestea urmau să fie furnizate prin darul Fiului lui Dumnezeu oferit lumii. Aceasta le-a fost spus lui Adam și Evei în Geneza 3:15. Adresându-i-se direct lui Satan, Dumnezeu i-a spus: „*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și Sămânța ei; ea îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.*”

Acest verset este plin de făgăduință și speranță. Dumnezeu a spus că va pune vrăjmășie între Satan și femeie. Când Dumnezeu vorbește despre femeie, are în vedere pe toți cei care vor proveni din ea, cu alte cuvinte, toată omenirea. Cuvântul „vrăjmășie” înseamnă ură sau dușmănie.²⁵ Dumnezeu va pune ceva în inima familiei omenești care urăște răul și dorește binele și adevărul. Există un singur motiv pentru care Dumnezeu a putut face acest lucru, și anume că Fiul Său urma să restaureze familia omenească prin viața și moartea Sa de pe pământ. La aceasta se referă versetul când vorbește despre vrăjmășie între Sămânța femeii și sămânța lui Satan sau odraslele lui. Pavel, în Romani, face referire la această ură față de rău ca la un har sau putere în versetele următoare:

Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșeala; căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți. Romani 5:15

Capacitatea de a alege ce este drept provine direct din această vrăjmășie pe care Dumnezeu a pus-o în inimile noastre prin darul Fiului Său. Același dar ne oferă viața de care avem atâta nevoie.²⁶ Pavel face referire la acest fapt în același capitol din Romani:

Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Romani 5:18

Acesta este un adevăr incredibil care poate aduce pace și bucurie incomparabile. Realitatea descrisă mai sus presupune că fiecare gură de aer pe care o luăm (fie că ne încredem sau nu în sacrificiul Fiului lui Dumnezeu) provine direct de la Isus Hristos. Viața Lui este aceea care ne face inima să bată, care ne face să respirăm și să fim încă în viață. Toate funcțiile pe care noi le numim involuntare, sunt de fapt voluntare și provin de la Dumnezeu. El este inima adevărului care spune:

²⁵ *Dicționarul Vines Expository - vrăjmășie*

²⁶ Când facem referire la viață în acest context, avem în vedere viața de probă, nu viața veșnică. Dumnezeu a dat fiecărei persoane o viață pe acest pământ pentru a alege sau respinge adevărul despre Dumnezeu și împărăția Sa.

Dumnezeu a făcut aceasta pentru ca oamenii să Îl caute și să Îl găsească, deși nu este departe de niciunul dintre noi. „Căci în El trăim, ne mișcăm și ne avem ființa.”. Fapte 17:24-28 NIV

Dumnezeu nu este departe de niciunul dintre noi pentru că suntem susținuți prin viața lui Isus Hristos în virtutea morții Sale pe cruce pentru noi. Dacă vă simțiți departe de Dumnezeu, adevărul este că El n-a fost niciodată departe de voi. Trebuie doar să vă luați pulsul că să știți că El nu v-a părăsit.

Adăugați la toate acestea faptul că Dumnezeu pune în inimile noastre dorința de a face binele și de a ne împotrivi răului; așadar avem multe pentru care să Îi mulțumim. Gândiți-vă la momentele în care ați fost ispitiți să faceți ceva greșit, iar apoi v-ați gândit mai bine și nu ați mai înfăptuit nimic. Acesta este darul pe care vi l-a dat Dumnezeu, vrăjmășia față de rău. Indiferent dacă credeți în Dumnezeu sau nu, acest dar vă este dat prin Isus. Biblia ne spune că Dumnezeu face să cadă ploaia atât peste cel bun, cât și peste cel rău.²⁷ Gândiți-vă de câte ori Satan a pus un gând rău în inima cuiva pentru a vă face ceva sau să vă ia ce aveți, dar vrăjmășia așezată în inima lui de către Dumnezeu l-a încurajat să nu facă așa. Desigur, noi avem capacitatea de a respinge acea însuflețire și să mergem mai departe, să aducem răul la îndeplinire, dar dacă acea vrăjmășie nu ar fi fost acolo, niciunul dintre noi nu ar fi capabil să se oprească din a face rău.

Ce Dumnezeu minunat, să facă toate acestea pentru noi! Noi, ca rasă, eram complet pierduți și sclavi pe căile lui Satan. Nu puteam să ne ajutăm, eram blestemați mizeriei și distrugerii complete. Dar Tatăl nostru ceresc bun a refuzat să renunțe la noi. Ne-a dat cel mai prețios lucru pe care l-a avut – pe Fiul Lui. Isus va fi pentru totdeauna Unul din familia omenească și Unul de-al nostru. Este un sacrificiu care va fi subiectul central de studiu și meditație pentru tot restul veșniciei.

În timp ce vă gândiți la aceste lucruri, ce simțiți în legătură cu tot ce a făcut Dumnezeu pentru voi? Spiritul Lui vă atrage să Îl acceptați și să credeți adevărul despre El. Vrea ca voi să știți că vă iubește cu ardoare și a dat totul ca să vă aibă înapoi. Eu nu mă pot împotrivi unei astfel de iubiri, este prea atrăgătoare pentru mine. Voi ce spuneți?

²⁷ Matei 5:45

8. Comparând cele două împărății

Înainte să trecem mai departe cred că ne-ar ajuta să rezumăm caracteristicile celor două împărății care există astăzi în această lume. Împărăția veșnică a lui Dumnezeu și împărăția lui Satan pe care le-a prezentat-o lui Adam și Evei în grădina Eden. Dacă ne gândim puțin ce anume definește o împărăție, trebuie să ținem cont de trei elemente:

1. **GUVERNARE.** Un sistem prin care împărăția este condusă. De exemplu, democrație sau dictatură.
2. **MONEDĂ.** Un sistem de valori prin care cetățenii împărăției pot face schimb de bunuri.
3. **CETĂȚENIE.** Un mod de a determina cum poate deveni cineva membru al acelei împărății.

Putem să facem o paralelă în felul următor:

	Împărăția lui Dumnezeu	Împărăția lui Satan/lumească
Guvernare	Familie	Cel mai puternic
Monedă	Relații bazate pe iubire	Bunuri
Cetățenie	Copii ai lui Dumnezeu	Realizări de succes, considerate astfel de tine însuși și de ceilalți.

Guvernarea lui Dumnezeu este bazată pe sistemul familial. Cel ce se află la conducere este Tatăl. Relația dintre conducător și cetățeni este apropiată și intimă. Pe de altă parte, împărăția lui Satan are la bază puterea. Cine este cel mai puternic, acela conduce. Chiar și în democrație, cei care sunt cei mai puternici în campania electorală și conving publicul în modul cel mai puternic vor avea acces la putere.

În împărăția lui Dumnezeu schimburile se realizează pe baza relațiilor. Dragostea este moneda cerului. Fiecare cetățean este în siguranță deplină în dragostea Tatălui său și nu trebuie să își dovedească valoarea. Se poate bucura de prezența altuia într-un mod inocent, fără niciun fel de programare secretă. A învăța să Îl cunoască pe Dumnezeu este cea mai înaltă bucurie și ambiție²⁸ și deoarece priceperea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt fără limită, această ocupație minunată nu se va sfârși niciodată. Întotdeauna va fi ceva de învățat despre El. Cetățenii învață despre El în mod direct sau prin lucrurile pe care le-a făcut. De aceea, a studia natura și universul este de asemenea o parte plină de bucurie a acestei împărății. De vreme ce se recunoaște că totul provine de la El, toată creația se închină lui Dumnezeu cu recunoștință voioasă.²⁹

În opoziție cu toate acestea, în împărăția lui Satan schimburile se realizează pe baza bunurilor. Valoarea provine din ceea ce îndeplinim, așadar acumularea de bunuri este vitală. Aceste bunuri pot fi materiale, mentale sau relaționale. Cu cât ai casa mai mare, cu cât ai mai multe jucării, cu atât valoarea crește. Cu cât este mai înalt nivelul de educație, cu cât este mai mare poziția pe care o ai la serviciu, cu atât este mai grandioasă și valoarea pe care o ai. Oamenii

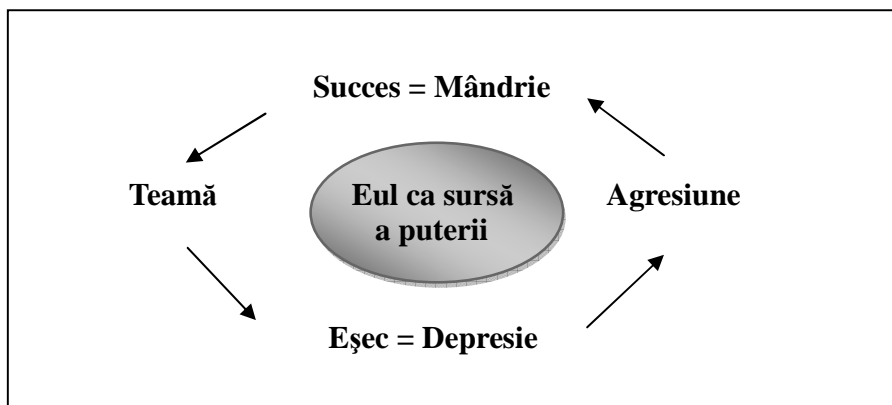
²⁸ Filipeni 3:9, 10

²⁹ Apocalipsa 14:6, 7; 4:1-9

cu care te asociezi sunt foarte importanți, pentru că o persoană poate fi de mare valoare în treburile tale. În împărăția lui Satan se crede că oamenii au puterea în ei înșiși, astfel având stăpânirea peste alți oameni te face chiar mai puternic. Relațiile cu oamenii devin unelte prin care poți câștiga mai mult. De aici derivă faptul că a controla alți oameni este foarte important. Iar acest lucru se poate face în mai multe feluri. A fi de treabă și drăguț este de la sine înțeles. Aceste trăsături sunt mereu folosite de agenții publicitari. Realizarea de fapte mărețe îi poate determina pe alții să te urmeze, iar dacă aceasta nu dă rezultate, poți folosi forța, șantajul și intimidarea ca să îi controlezi și ca să îți asiguri supunerea lor. Iată de ce atât de multe relații sunt astăzi pline de durere și suferință, pentru că de multe ori oamenii s-au unit cu alții numai ca să își crească valoarea personală.

Altă opoziție pe care am remarcat-o este la nivelul modului în care se obține cetățenia. În împărăția lui Dumnezeu ești considerat cetățean pentru că ești un copil al lui Dumnezeu. Indiferent de împrejurările sau greutățile vieții, acest fapt nu se schimbă niciodată. Cetățenia este asigurată prin relația cu Dumnezeu ca Tată. În împărăția lui Satan, ești considerat cetățean prin ceea ce faci sau nu faci. Atât realizările, cât și nerealizările îți dau statutul de cetățean, atâta vreme cât ești concentrat pe acțiuni. În această împărăție te trezești dimineața și te gândești ce trebuie să faci în acea zi ca să te simți bine cu tine însuși. Dacă oamenii te împiedică, devii frustrat sau furios. Dacă ajungi la sfârșitul zilei și îți dai seama că nu ai realizat prea mult, te simți gol și fie devii depresiv, fie devii mai hotărât. Viața este un ciclu care se învâрте între mândrie și nevrednicie. Când îndeplinești fapte mărețe, ești mândru, când eșuezi, ești depresiv. Viața între succes și eșec este fie una hotărâtă, care te determină să reușești, fie invers, este caracterizată de teama de a nu pierde ce ai realizat. Această situație nu se termină niciodată. Sfârșitul ei vine odată cu moartea sau cu schimbarea împărăției.

Ciclul emoțional în împărăția lui Satan

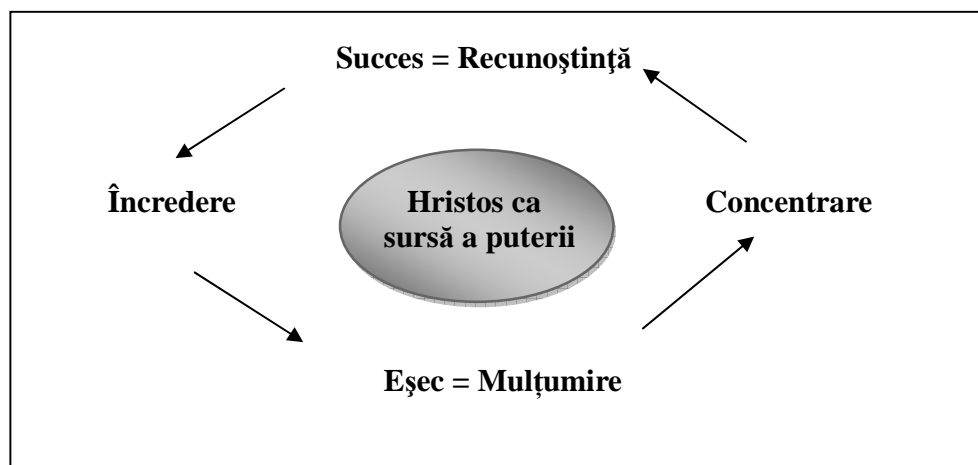

Acest ciclu este rezultatul credinței că avem putere în noi înșine. În acest caz nu suntem dependenți de nimeni și nu obținem valoare de la nimeni. Trebuie să cultivăm și să producem valoarea. Fiecare succes ne validează încercările și fiecare eșec ne aduce mai aproape de nimicnicie.

Îmi aduc aminte de conflictul din inima mea când am început să predic pentru prima dată. M-am simțit atât de binecuvântat când am arătat oamenilor adevărurile din Biblie, dar când

stăteam la ușă să îmi salut când ieșeau, mi-aș fi dorit să îmi spună că a fost bine, să îmi valideze prezentarea. Cu cât predicam mai bine, cu atât mai multă aprobare mi-aș fi dorit. Știu că este greșit să gândești astfel, așa că pentru o vreme, când oamenii îmi spuneau că am predicat bine, le răspundeam „Mulțumiți lui Dumnezeu, nu mie”, dar uneori suna bizar, iar oamenii simțeau că îi îndepărtam. Când recunoaștem că toate lucrurile provin de la Dumnezeu și suntem prețioși pentru El indiferent de ceea ce facem, suntem liberi să avem succes sau eșec fără grija că ne-am simți fără valoare, fără grija de a fi validați de ceilalți.

Ciclul emoțional în împărăția lui Dumnezeu

Este important să ne amintim că în timp ce membrii împărăției lui Dumnezeu nu își obțin valoarea prin realizările personale, au totuși realizări. De fapt, au capacitatea de a realiza mult mai mult, pentru că dacă eșuează, nu trebuie să înfrunte teama nevredniciei. Ei sunt în continuare iubiți, sunt în continuare copii ai lui Dumnezeu, indiferent dacă au înregistrat succes sau eșec. Împărăția lui Dumnezeu oferă cel mai bun mijloc de a-ți pune în aplicare întregul tău potențial fără să îți distrugi relațiile sau valoarea.

Am descris pe scurt natura acestor două împărății. În restul cărții vom urmări cum s-au dezvoltat aceste împărății de-a lungul istoriei oamenilor și luptele ce le înfruntăm uneori pentru că trăim între ele. Ambele împărății oferă libertate, ambele promit mult, dar care dintre ele vă va da simțământul adânc al importanței de nezdruccinat?

9. Inima Babilonului

„Unde am greșit?”, era strigătul sfâșietor al tatălui care se lupta să înțeleagă realitatea cu care se confrunta. „Avem o situație familială bună și știe că îl iubim”, a continuat tatăl în timp ce căuta o explicație pentru faptul că fiul său tocmai ce s-a implicat în trafic de droguri, tâlhărie și crimă.

Strigătul sfâșietor a fost de mai multe ori exprimat decât îndrăznim noi să ne imaginăm. Părinți ce trăiesc cu rușinea și agonia fiului care a căzut într-o viață de răzvrătire și ilegalități! Sursa acestui strigăt poate fi urmărit la primii noștri părinți și la tragedia primului lor fiu, Cain. Părinții vor ști bucuria pe care au simțit-o Adam și Eva când l-au ținut în brațe pentru prima dată pe micul Cain. Fructul iubirii lor era acum acolo ca să îl poată îmbrățișa și să se bucure de el. În timp ce Eva își strângea fiul la piept, a strigat „Am primit un fiu, pe Domnul!”³⁰ Ea credea că acest copil este Sămânța făgăduită și menționată în Geneza 3:15, care va aduce vindecare și binecuvântare tuturor națiunilor. Oh, de-ar fi fost adevărat! Dar ironia este că de fapt el va aduce mizerie, distrugere și moarte pentru milioane de oameni. Cain a devenit liderul închinării care are propriile condiții. Acest grup de oameni formează majoritatea populației, iar Biblia îi va numi mai târziu „Babilon”. În acest capitol vom urmări spiritul care animă această categorie de oameni și modul în care ne afectează pe noi.

„Tăticule, de ce trebuie să omorâm bietul mielule?” Uciderea mielului era destinată să păstreze înaintea rasei umane imaginea prețului care trebuia plătit pentru salvarea lor și, în același timp, dragostea lui Dumnezeu prin faptul că oferea acest dar. Era un ritual care indica atât speranța din viitor, cât și rușinea din trecut. Era o amintire liniștitoare a iubirii minunate a lui Dumnezeu, dar și una dureroasă a nerecunoștinței umane și a egoismului. A participa la un astfel de ritual întotdeauna dădea naștere la un amestec de sentimente. Mielul nevinovat în agonia lui tăcută prezenta prețul mântuirii. Pentru toți aceia care priveau fața adevăratului Miel al lui Dumnezeu, speranța venea mereu odată cu agonia ce provine din înțelegerea prețului salvării. Eșecul în acest punct fie atrage sufletul în disperare, fie îl determină să își întoarcă ochii de la o asemenea oroare și să rescrie originile omenirii negând că a avut loc o astfel de cădere. Dacă începem să ne îndoim de dragostea lui Dumnezeu care Și-a dat Fiul la moarte, crucea se transformă în întuneric în loc de lumină și într-un simbol al rușinii, în loc să fie al speranței.

După mulți ani în care și-a privit părinții înjunghiind mielul cu lacrimi în ochi, cu durere amestecată cu speranță, răbdare și încredere în venirea Seminței, Cain a decis că nu mai poate îndura rușinea și nevoia de a se umili. Concentrându-se pe eșecul omenesc pe care îl expunea mielul înjunghiat, Cain alege să nu își amintească marea iubire a lui Dumnezeu descoperită într-un asemenea dar. Pentru Cain, mielul nu făcea decât să îi trezească nesiguranța, o parte a moștenirii sale de la Adam, care la rândul său o primise de la Satan. Pentru Cain, mielul însemna doar că el nu poate fi acceptat înaintea lui Dumnezeu în starea respectivă și că Dumnezeu dezaprobă comportamentul lui. Evident că Satan l-a încurajat pe Cain să îndepărteze înjunghierea mielului din închinarea sa. Biblia ne spune că a adus un dar din roadele pământului.³¹ De asemenea, ni se mai spune că avea meseria de fermier care producea hrană. Darul său era un simbol al eforturilor personale de a câștiga respectul lui Dumnezeu prin propriile fapte. El și-a transformat practic închinarea dintr-o experiență de credință umilă într-

³⁰ Versetul literal din Geneza 4:1

³¹ Geneza 4:3

una care etala mândrie. O astfel de religie ignoră faptul că noi nu avem nicio putere de negociere cu Dumnezeu, nu avem viață în noi înșine pe care să ne sprijinim și să Îi punem lui Dumnezeu condiții. Din nefericire, Cain a uitat toate acestea. Satan i-a promis libertate prin faptul că îl elibera de rușinea mielului, dar îndepărtând jertfa, religia lui Cain s-a schimbat dintr-o relație bazată pe credință în adevăratul Dumnezeu într-o realizare bazată pe ritualuri făcute unui Dumnezeu după termenii proprii. Prin această schimbare, Cain a îmbrățișat otrava pomului Duracell, a realizat un salt de fapte prin frânghia bungy a pomului Duracell și dacă inițial a simțit libertate, a fost numai o chestiune de timp până ce frânghia și-a atins limita și a început să muște.

În capitolul 5 am analizat câteva dintre cicatricile emoționale care provin din destrămarea relațiilor familiale. Iată un rezumat:

- ♣ căutare constantă de a fi aprobat;
- ♣ judecare personală prea aspră;
- ♣ reacționează peste măsură în situațiile asupra cărora nu au control, pe care nu le pot controla - ei sunt deseori foarte autoritari;
- ♣ probleme în relații.³²

Când Cain s-a îndepărtat de planul lui Dumnezeu de salvare, a devenit dinstant față de El. Relația lui familială s-a destrămat complet. Această distanță a aprins flacăra nesiguranței; Spiritul lui Dumnezeu nu îi mai putea liniști temerile sau ajuta să reziste la minciunile lui Satan. Goliciunea s-a mărit, iar sentimentul rușinii a crescut. Ca și Satan, Cain se lupta în zadar să restaureze relația lui cu Dumnezeu. Indiferent cât de mult încerca, nu putea nicidecum să îndepărteze sentimentul adânc al goliciunii, până când nu se întorcea la Dumnezeu, la împărăția și planul Lui. Emoțiile lui turbulente urmau să izbucnească. Și așa s-a întâmplat în momentul în care el și fratele lui Abel s-au întâlnit ca să se închine. Dumnezeu a acceptat jertfa lui Abel trimițând foc, dar nu s-a atins de darul lui Cain. A fost suficient pentru a-l mânia. Păcatul este foarte ilogic. Cain nu urmează instrucțiunile, dar este extrem de surprins când vede că planul lui nu funcționează.

Imaginați-vă că mergeți la magazin și luați toate ingredientele pentru a coace o pâine. Întrebați pe proprietarul magazinului cum se face, iar el vă dă lista cu tot ce trebuie să luați acasă. Totul merge bine până când ajungeți la drojdie și decideți că este mai bine să nu o adăugați. Puneți compoziția în cuptor și peste puțin timp aveți o pâine care nu a crescut deloc. Are sens să dați buzna la proprietarul magazinului, să-l admonestați pentru că v-a făcut să păreți un bucătar jalnic? Greu de crezut! Totuși, exact așa a făcut Cain față de Dumnezeu.

Cain se apropie de punctul în care nu mai este cale de întoarcere. Prin faptul că a acceptat împărăția lui Satan, unde valoarea este determinată de eforturi și realizări, capacitatea sa de a fi călăuzit și corectat s-a diminuat rapid. El știe că a făcut ce nu trebuie, dar mintea umană se poate ușor înșela și decât să se umilească și să se supună lui Dumnezeu, devine furios. Cu blândețe, Dumnezeu caută să îl ajute și să îl corecteze, îi arată darul făgăduit al Fiului Său, dar Cain nu urmează avertizarea. Sentimentele lui de răzvrătire cresc, iar împărăția întunericului și-a îndeplinit aproape complet cel mai profitabil experiment omenesc.

Acum inima lui Cain este în întregime stăpânită de forțele emoționale pe care Satan le-a lansat în cer. Își dorește aprobarea lui Dumnezeu, dar în termenii impuși de el. Sentimentul nevredniciei lui crește până ce este pe cale să explodeze. Este prins în situația teribilă de a cerși aprobare de la puterile mai înalte pentru a-și satisface nevoia de acceptare, în timp ce ignoră tot

³² Conway, p. 31

ce Îi datorează lui Dumnezeu, lucru care ar fi trebui să îl umilească și să îl facă recunoscător pentru provizia de iubire prin Mielul Său. Încă arzând în sine pentru că a fost „umilit în public” în fața fratelui său Abel, începe să se certe cu el. Abel îi atrage atenția asupra modului de închinare și îl încurajează să revină la planul lui Dumnezeu. Acest lucru a umplut paharul lui Cain! Ceva s-a declanșat înăuntrul lui. Simțământul nevredniciei l-a adus într-o stare în care pur și simplu nu îi mai păsa de nimic și când acel moment vine, Satan are intrare liberă ca să preia controlul. Îl umple pe Cain cu ură intensă față de fratele său, relațiile de familie sunt uitate, împărăția celui rău se manifestă pe deplin. Tot cerul privește cum are loc prima crimă, prima anihilare a relației prețioase și sacre din sânul căminului. Aceasta se întâmplă când legile lui Dumnezeu sunt violate! Cerul privește cu respirația tăiată și chiar Satan și îngerii săi trebuie să fi simțit o amorțeală trecătoare când forma fără viață a lui Abel a căzut la pământ cu sângele țâșnind.

Satan lansează toată oroarea asupra acestui eveniment și se asigură că sclavul său este cuprins de un sentiment atât de profund de vinovăție, încât să nu mai poată crede că Dumnezeu îl va ierta vreodată. Aceasta este nebunia lui Satan, ne promite libertate și bucurie în blestemul lui de răzvrătire și când păcătuim, vocea lui cere cu putere distrugerea noastră din partea lui Dumnezeu. În același timp, vocea sa șoptește sufletului nostru că suntem prea răi ca să mai fim vreodată acceptați de Dumnezeu din nou, vocea sa mărește sentimentul vinovăției până când ne dorim moartea. Nenorocit vrăjmaș al naturii umane – își va primi răsplata pentru metodele sale pline de lașitate și nedrepte! Acum când Cain a pășit cu totul de partea cealaltă, nu mai exista nicio apărare pentru sufletul său, iar Satan îl face să strige: „Nelegiuirea mea este prea mare ca să fie iertată”.³³ Acestea sunt cele mai triste cuvinte pe care și le poate imagina vreun om! Dumnezeu a venit la Cain, nu pentru a-l pedepsi, ci pentru a-l restaura. L-a întrebat unde este fratele lui nu pentru a-l acuza, ci ca să îi dea o ocazie de a se căi și de a se întoarce la Dumnezeu. Din nefericire, Cain rostește acele cuvinte sumbre: „Nelegiuirea mea este prea mare ca să fie iertată”. Crede minciuna lui Satan și nu cuvântul lui Dumnezeu. A semănat, iar acum culege.

În versetul 11 din capitolul 4 Dumnezeu rostește un blestem. În ultima parte, Dumnezeu îi spune lui Cain că va fi un fugar și un rătăcitor pe pământ. Aceste cuvinte sunt adresate unuia care tremură și se clatină, reprezintă realitatea unui om fără speranță și fără viitor. Acest blestem nu a fost aplicat de Dumnezeu prin unduirea vreunei baghete magice, ci era inerent respingerii familiei Lui, inerent respingerii relației intime. Sufletul lui era torturat pentru că a fost creat pentru intimitate, dar inima lui a ales o altă cale. Tânjind după iubire, și totuși respingându-i pe cei care se apropiau de el. Dorindu-și apropiere, și totuși nelăsând pe nimeni să se apropie de odaia ascunsă a inimii unde domnea nevrednicia. Dorind să aibă prieteni, dar întotdeauna precaut față de un posibil rival al curajului său. Iată adevărul proverbului „Cel rău nu are pace”.

Biblia ne spune cum Cain s-a îndepărtat de prezența Domnului.³⁴ Acum trăia fără sentimentul că Dumnezeu era aproape de el. Crezând că păcatul i-a închis calea în fața lui Dumnezeu, L-a îndepărtat pe Dumnezeu din viața lui. Acum, cu o nevoie mai acută ca oricând de aprobare și merite, începe să construiască un oraș. Va strânge oameni în jurul lui și le va fi lider. Va clădi lucruri mărețe și își va obține valoarea prin ceea ce a realizat. Se va înconjura cu lucrarea mâinilor lui și își va îndepărta din conștiință, pe cât posibil, dovada lucrărilor lui Dumnezeu. Se va aglomera atât de mult încât să nu mai aibă timp să se întrebe ce se întâmplă cu sufletul său.

Și astfel, Cain a devenit canalul prin care Satan și-a stabilit împărăția pe pământ. Prin el s-

³³ Geneza 4:13, margine

³⁴ Geneza 4:16

au dezvoltat oameni care aveau toate semnele nesiguranței și ale nevredniciei. Căutau putere și poziție, aveau un spirit ce urmărea să controleze totul și erau geloși pe orice rival, în goana nesfârșită după o identitate, despărțiți de Dumnezeu care a făcut cerul și pământul. Atât timp cât Satan putea să îi facă pe oameni să caute valoarea în ei înșiși și nu în brațele unui Dumnezeu personal, îi putea controla. Și așa a și făcut. Pe parcursul veacurilor, Satan a ținut o clasă de oameni sub guvernarea lui, legând sufletele lor nesigure de al său și căutând să conducă lumea.

Am studiat inima Babilonului, o inimă torturată ce-și caută identitatea și valoarea prin ceea ce face, aprobarea pentru faptele sale și încercând să manipuleze împrejurările în așa fel încât să nu poată fi amenințată. În capitoul următor vom urmări dezvoltarea acestei inimi așa cum reiese din istoria omenirii.

Partea II. Un singur destin - identitatea revendicată

10. Ruperea lanțurilor Duracell

A avut loc o pauză lungă. Intensitatea emoției era mare, dar Amândoi știau că timpul sosise. De-a lungul veacurilor nesfârșite, Tatăl și Fiul au comunicat mereu intim Unul cu Celălalt, dar acea comuniune urma să fie în curând întreruptă. Fiul lui Dumnezeu era pe cale să Se îmbarce în misiunea Sa de a salva fiii oamenilor. Atât Tatăl, cât și Fiul înțelegeau riscurile și costurile, dar dragostea era factorul determinant în decizii.

Pentru un scurt timp, Tatăl și Fiul au privit în viitor și au văzut desfășurarea misiunii. Batjocurile, respingerea, ura, disprețul, loviturile, biciuirile, cuiele – toate păreau nimic în comparație cu acel moment îngrozitor când cerul și pământul vor rămâne mute privind despărțirea dintre Tată și Fiul. Fiul vede milenii de vinovăție, suferință, răzvrătire și nevrednicie așezate asupra Lui și Se privește cum tremură ca o frunză, sfâșiat de faptul că Tatăl Său Îi întoarce spatele și Îl abandonează în ororile Morții.³⁵

Cum poate Tatăl să Îi dea o astfel de soartă? La un nivel mai adânc, Amândoi se luptă cu posibilitatea eșecului și a pierderii în fața puterii păcatului. Fiul lui Dumnezeu urma să ia natura umană asupra Sa, oferind astfel o fereastră vrăjmașului Său, Satan, de a-L învinge. Nu exista nicio garanție a succesului. Cum au putut plănuși așa o nebunie, un asemenea risc? Cum să întrețină un astfel de plan? Și totuși, iubirea Îi conducea într-acolo.

Pauza lungă ce păruse o veșnicie ia sfârșit; Amândoi duc planul la îndeplinire. Fiul pășește la marginea cerului, privește Fața Tatălui Său iubit și apoi dispare.

În capitolul 6 am analizat lista lungă și provocatoare cu care trebuia să Se confrunte Dumnezeu dacă dorea să salveze fiii și fiicele de pe pământ. În capitolul 9 am văzut dezvoltarea împărăției lui Satan în inima omului și cum acesta guverna prin simțământul nostru de nevrednicie. Dacă Isus dorea să zdrobească acea putere, trebuia să zdrobească acel simțământ al nevredniciei, trebuia să ne redea identitatea de copii ai lui Dumnezeu și să învingă falsa identitate concepută de pomul Duracell.

Inima lui Satan trebuie să fi fost cuprinsă de o prevestire rea atunci când îngerii cântau păstorilor imnul bucuriei că Mesia a venit. Steaua strălucitoare care îi condusesese pe magi la staulul acela modest adăugase o mângâiere în plus. Vă imaginați cum s-a uitat la acel prunc, știa că este acolo pentru o luptă. Nu putea să spulbere calmul care se odihnea asupra Lui, așa cum făcuse cu orice alt copil. Era o minune, acel copil era din carne și sânge, dar adânc în inima Lui exista un soi de încredere liniștită în mâna invizibilă a Dumnezeului infinit. Satan știa că era în încurcătură.

Acest spirit tulburat a venit asupra lui Irod și prin el ni se oferă o fereastră în învălmășeala ce se află în lumea spiritului întunecat. Acel simțământ adânc al nesiguranței care îl conducea pe Irod l-a făcut o pradă ușoară în campania de „șoc și teamă” împotriva împărăției cerului. Dar încrederea liniștită a Regelui-prunc nu a fost dezamăgită și providența a găsit un mijloc de scăpare pentru El, pentru ca să poată duce lupta cu conducătorul întunericului și în

³⁵ Evrei 2:9

natura umană să distrugă lanțurile nesiguranței care înrobesc rasa umană blestemată.

Viața lui Isus poate fi rezumată în cuvintele din Ioan 8:29: „Cel ce M-a trimis este cu Mine, nu M-a lăsat singur, căci întotdeauna fac ce este plăcut înaintea Lui.” Indiferent ce făcea Satan, nu putea dărâma simțământul demnității și al încrederii. Hristos S-a prins de faptul că era Fiul lui Dumnezeu cu o tenacitate care l-a înspăimântat chiar și pe prințul întunericului. Satan trebuie să fi fost înfuriat în fața eforturilor lui inutile de a-L atrage pe Hristos la păcat. În sfârșit, Cineva care îi rezista! După patru mii de ani de succes cu fiecare persoană, Satan se zdrobește de zidul solid al sufletului uman care se încrede în faptul că este Fiul lui Dumnezeu. Faptul că era Fiul lui Dumnezeu era cheia biruinței, cea mai sigură fortificație împotriva torentului nevredniciei care îneca rasa umană și de aceea acesta trebuie să fie punctul central în războiul dintre cei doi rivali.

Orașul Nazaret pulsează de bucurie. Veștile despre Botezătorul se răspândesc repede. Premergătorul al lui Mesia a venit și când solia ajunge în atelierul tâmplarului, Isus știe că timpul pentru bătălie a sosit. Își lasă dalta și ciocanul, Își îmbrățișează mama și Se îndreaptă spre Iordan.

Isus are încredere în statutul Lui de Fiu, dar în bătălia care urma să aibă loc în pustie va fi testat cum niciun alt om nu a fost vreodată. Porțile vaiului omenesc vor fi deschise spre El ca un blestem. Isus trebuie să înfrunte toată forța nevredniciei omenești și să rămână precum stânca din Gibraltar. Dacă poate rămâne ferm, atunci pentru prima dată cineva va rupe lanțurile Duracell. Prada biruinței Sale va deveni moștenirea celor care cred în El.

Bătălia din pustie a fost edificatoare pentru lucrarea de pe cruce. Ce folos să oferi iertare dacă sufletul uman nu poate scăpa din lanțurile nimicniciei? Ce sens are cea mai mare demonstrație de iubire dacă niciun bărbat, femeie sau copil nu are puterea de a primi darul? Nu! Nimicnicia și nevrednicia pomului Duracell trebuie mai întâi de toate cucerite, iar prada biruinței așezată în mâinile oamenilor pentru ca toți să aibă puterea de a alege darul suprem de pe cruce.

Tatăl știa ce va veni și a întărit mâna Fiului Său pentru luptă, nu printr-o prezentare minunată a forței, nu printr-o armă supranaturală, pentru că niciunul dintre acestea nu putea întâmpina pe vrăjmașul care se apropia. Dumnezeu folosește cea mai bună unealtă – puterea care provine din relația Lor. Când Isus iese din apă și porumbelul coboară, cerurile se deschid, iar Isus aude glasul Tatălui Său: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” Aceste cuvinte reprezintă cea mai ascuțită sabie pe care Tatăl o putea oferi Fiului Său în luptă. În siguranță în CUVÂNTUL Tatălui Său, Se va lupta cu vrăjmașul și va zdrobi lanțurile pe care noi nu le-am putut rupe niciodată.

Semnificația acestei afirmații este mult mai adâncă decât își imaginează mulți. Faptul că Dumnezeu acceptă un membru al rasei umane ne dă nouă o speranță enormă. Prin Isus, Dumnezeu ajunge la fiecare dintre noi și ne spune că suntem copiii Lui mult iubiți. Dacă vreodată sperăm să acceptăm darul crucii, mai întâi trebuie să auzim aceste cuvinte prețioase: „Tu ești copilul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea”. Este imposibil să accepți un dar de la un dușman fără să te întrebi dacă nu este vreo capcană sau dacă nu are anumite condiții de îndeplinit, dar un dar de la un membru al familiei poate fi acceptat fără prea multe întrebări – este un dar și atât. Nu există un alt mijloc de a ne apropia de cruce decât prin podul unei credințe tari în faptul că suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu. Orice altă cărare va duce la legalism sau la păcat.

Acele cuvinte auzite din cer trebuie să îl fi înfuriat pe Satan. O amintire a ceea ce fusese și el cândva – un fiu! Era o amintire a nevredniciei și a inutilității lui. Și totuși mândria nu moare ușor și astfel Satan se pregătește să dezlănțuie ispitele lui asupra lui Isus în pustie.

Raportul biblic spune că Isus „a stat în pustie patruzeci de zile, fiind ispitit de Satan ”.³⁶ Cred că mulți ar considera zece minute de ispită continuă peste puterile noastre, dar patruzeci de zile! Satan a avut la dispoziție patru mii de ani ca să se pregătească pentru acest moment și puteți fi siguri că Isus a devenit ținta fiecărei arme a iadului. Cine poate pătrunde profunzimea acestui conflict? Întreg universul și-a ținut răsuflarea când Satan arunca lovitură peste lovitură peste Fiul lui Dumnezeu. Cât despre noi, adormim repede și uităm împotrivirea eroică înfruntată de Isus ca să ne elibereze. Dacă Isus ar fi greșit atunci, cu toții am fi fost zdrobiți sub lanțurile nimicniciei. Isus a fost singura noastră speranță de a străpunge întunericul.

Știți, ajung într-un moment ca acesta și pur și simplu trebuie să mă opresc și să mă gândesc la El. Ce pot să spun? Inima mea izbucnește de bucurie la hotărârea cu care acest Dumnezeu-om înfruntă atacurile pentru a ne salva din situația noastră, așa cum un tată sau o mamă ar alerga printr-o casă în flăcări ca să își salveze copilul. A fost realmente zdrobit de Satan, dar El nu a renunțat. Acest Om face ca ceva dinăuntrul inimii mele să strige: „Toate acestea n-au fost degeaba!” Nimeni nu ar face așa ceva dacă nu i-ar păsa! Vă mărturisesc că această iubire mă atrage într-un mod irezistibil. Eu Îl rezist, dar mulțumim lui Dumnezeu că El este mult mai hotărât decât mine!

Când Isus ajunge în cel mai vulnerabil punct, obosit, flămând și singur, toate elementele care determină pe oameni să realizeze compromisuri, Satan atinge punctul culminant. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește acestor pietre să devină pâine.”³⁷ Ce anume testează el dacă nu statutul de Fiu? Lui Isus nu I s-a spus cât timp va rămâne în deșert. Raportul nu menționează că I s-a spus că în patruzeci de zile se va termina ispitirea din pustie. Isus era acolo încă și niciun corb nu a venit să Îl hrănească, nicio bucată de mană nu a căzut din cer; dacă S-a înșelat în legătură cu vocea din cer? „Tatăl Tău nu dorește să rămâi în astfel de condiții, fă ceva”, îi șoptea cel rău.

Satan se folosea de apetit pentru a zdruncina credința lui Isus în cuvântul Tatălui Său. Cu patruzeci de zile mai devreme, Dumnezeu spuse: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.” Dacă Isus ar fi transformat pietrele în stânci, atunci efectiv El se îndoia de cuvântul lui Dumnezeu, iar acea îndoială ar fi fost suficientă ca să Îi provoace confuzie în legătură cu identitatea Sa. Dincolo de toate acestea, lui Isus I se cere să facă ceva pentru a-Și demonstra identitatea. A-I cere lui Isus să transforme pietrele în pâini pentru a demonstra cine este, era o ușă directă în împărăția lui Satan – identitate prin fapte și realizări.

Câți dintre noi nu am căzut în această capcană în care ne-am dovedit valoarea prin ceea ce facem? Goana pentru a demonstra că ai tot ce trebuie ca să ajungi în vârf, ignorarea somnului și a relaxării și de cele mai multe ori a rugăciunii și studiului biblic, rămânerea până târziu la birou și pierderea timpului esențial cu familia – toate acestea numai pentru a obține cea promovare sau bonus! De ce ne chinuim în acest fel? În multe cazuri cred că răspundem la acea somație, „Dacă ești fiul sau fiica lui Dumnezeu, realizează ceva mareț ca să o dovedești.”

Vă treziți uneori dimineața dorind să petreceți un timp cu Dumnezeu, meditănd, dar mintea voastră începe să se umple atât de mult cu toate lucrurile ce trebuie făcute în acea zi încât la un moment dat nu mai puteți și faceți un compromis, rostind o rugăciune de cinci minute și apoi vă începeți ziua? Vi se întâmplă? De ce? Dacă ajungeți la sfârșitul zilei și descoperiți că nu ați realizat atât de mult, vă simțiți bucuroși și fericiți sau dezamăgiți și puțin depresivi? Deveniți agitați că „vă pierdeți timpul” în pat când sunteți bolnavi, în loc să tăiați de pe agendă lucrurile din secțiunea „de făcut”? Toate aceste lucruri ne arată adevărul că toți, fără nicio excepție, am căzut în capcana ispitelor lui Satan de a ne dovedi identitatea și valoarea prin ceea ce facem. Din

³⁶ Marcu 1:13

³⁷ Matei 4:3 NIV

cauza faptului că adânc în interiorul nostru purtăm acel factor de nesiguranță transmis de către Adam și Eva, suntem ținte ușoare pentru a ne crea frunze de smochin mentale și spirituale pentru a ne acoperi. Persoana nesigură întotdeauna va răspunde unei provocări legate de identitatea lor, în timp ce o persoană sigură nici nu se va deranja să facă acest lucru. Îmi aduc aminte de vremea când mă plimbam cu un prieten de-al meu care avea un Rottweiler. Am trecut pe lângă casa unui vecin, care avea un câine mai mic. Cel mai mic lătra și alerga încoace și încolo încercând să primească atenția Rottweilerului. Acesta însă nici măcar nu s-a întors. Parcă acel cățeluș ar fi spus: „Domnule Rottweiler, haideti aici, îi voi dovedi stăpânului meu că pot mușca un câine ca dumneata”. Dar Rottweiler era conștient de cine era și nici măcar nu a răspuns provocării; ce ar adăuga valorii lui?

Tocmai din acest motiv a trebuit Isus să înfrunte ispitirea din pustie. Familia omenească avea nevoie de o Persoană care să demonstreze că are încredere în faptul că este un copil al lui Dumnezeu pentru că așa a spus El, și nu pentru că face ceva pentru aceasta. Lumea avea nevoie de un David care să învingă uriașul nevredeciei, aparent de neînfrânt, care ne leagă de păcatele noastre și ne face robi celui rău. Într-adevăr, istoria ispitirii lui Hristos în pustie are multe asemănări cu povestea lui David și Goliat:

1. Satan, ca o ființă spirituală, a avut multe avantaje față de Isus care era împovărat de natura umană. 1 Samuel 17:33.
2. Isus a reprezentat întreaga rasă umană, iar biruința Lui a însemnat libertatea noastră, exact așa cum Satan a reprezentat toate forțele iadului, iar biruința lui ar fi însemnat să rămânem pentru totdeauna sclavii puterilor întinericului. 1 Samuel 17:9
3. Isus a stat patruzeci de zile în pustie, înfruntând înțepăturile și ispitele lui Satan, exact așa cum Goliat l-a făcut pe Israel de ocară timp de patruzeci de zile. 1 Samuel 17:16
4. Satan a venit în puterea lui, dar Isus a venit în numele Domnului ca să îl distrugă, pe el, care sfidase armata Dumnezeului celui viu. 1 Samuel 17:45
5. Armele de care S-a folosit Isus păreau neînsemnate după standardele lumii – S-a încrezut în cuvintele lui Dumnezeu și le-a folosit cu precizie ca să lovească mintea lui Satan.

Paralela este extraordinară și nu mă pot abține să nu mă imaginez printre soldații israeliți de pe deal, ascultând insultele lui Goliat la adresa Dumnezeului meu, a religiei mele și a mea personal. „Unde este Dumnezeul vostru?” „De ce nu vă luptați cu mine dacă sunteți atât de puternici?” „Sunteți slabi și neputincioși și o rușine pentru Dumnezeul vostru.” A asculta astfel de abuzuri timp de patruzeci de zile și-ar coborî moralul. Gândiți-vă la dimensiunile lui! Armura îi strălucește în lumina soarelui în timp ce glasul său monstruos aruncă insulte în vale. Situația părea fără ieșire și se instala un simțământ de resemnare în fața sclaviei. Este oare diferit astăzi? Avem înțepăturile lui Satan despre incapacitățile și slăbiciunile noastre. Ispitele lui par atât de puternice și copleșitoare, cădem mereu și mereu înaintea lor, și avem acel simțământ de scufundare, de resemnare în fața sclaviei. Există chiar persoane care predică faptul că robia noastră nu va fi niciodată înfrântă, că păcatul va domni mereu asupra noastră. Aruncați aceste gânduri! Fiul lui David este în tabăra noastră și ne-a eliberat din lanțurile celui rău. Biruința Lui din pustie este biruința întregii familii omenești. Puteți alege să credeți că trebuie să îl înfrunțați pe Goliat sau puteți privi cu teamă de pe deal cum Isus îl zdrobește pe ispititor. Dacă credeți că

aveți deja biruința datorită lui Isus și nu că El *vă va elibera*, atunci ați găsit chiar miezul credinței.

Sunt atât de bucuros că Fiul lui David m-a eliberat din puterea nevredniciei mele. A îndepărtat inima mea de răzvrătire și mândrie. Mi-a așezat picioarele pe stânca solidă și mi-a dăruit identitatea de fiu al lui Dumnezeu. În mod personal El a înfruntat îndoielile pentru mine și le-a învins prin credința în Cuvântul Tatălui nostru. Cântați și bucurați-vă alături de mine, voi, fii și fiice ale lui Dumnezeu. Isus a zdrobit lanțurile Duracell și ne-a acceptat în Cel preaiubit.

11. Deschizând porțile cerului

O rază de lumină pătrunde prin întunericul nopții ca să dea de știre că zorile au venit. De asemenea, anunță că datoriile trebuie începute. Pulsul devine accelerat, respirația la fel, pe măsură ce pregătirile de călătorie sunt făcute. Când privește către zorii zilei, mintea lui Avraam se umple de amintiri. Își aduce aminte când l-a îmbrățișat pentru prima dată pe Isaac și bucuria ce l-a cuprins după o așteptare atât de lungă. Amintiri ale micuțului Isaac care sărea în patul tatei ca să asculte cu atenție istoria lui Adam și a Evei, a lui Noe și a multor alții – toate acestea atârnavu extrem de greu pe umerii lui când contempla sarcina ce o are înaintea lui:

Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.” Geneza 22:2

Dumnezeu a vorbit, iar Avraam și-a adunat toată puterea ca să asculte porunca. Nu se dă nicio explicație, niciun motiv, doar porunca! De-a lungul anilor, când Avraam a umblat cu Dumnezeu a învățat să nu se împotrivescă poruncilor Sale. A ajuns să creadă că Dumnezeu știe mai bine și că drumul Lui era cel mai sigur de urmat. Dar calea era grea, incredibil de grea!

Cine poate înțelege bătălia care s-a dat în inima lui Avraam? Cu bucurie ar fi ales să fie el jertfă în locul fiului său. Nu există nimic pe care Avraam să nu îl fi făcut ca să își salveze fiul de la o asemenea soartă. Avraam respira cu greutate în timp ce se lupta să își ascundă durerea de Isaac. Trebuie să fie un coșmar care se va termina curând. Dar realitatea îl lovește cu rapiditate când Isaac întreabă: „Tată, avem lemne și foc, dar unde este jertfa?” Inima lui Avraam este străpunsă de o săgeată. Cum să răspundă? O rugăciune rapidă se înalță la Dumnezeu pentru înțelepciune și atunci Avraam spune: „Dumnezeu Se va îngriji El Însuși, fiul meu.”

Pe vârful muntelui, Avraam îi face cunoscut fiului său cu durere soarta ce îl așteaptă. Isaac este un tânăr care ar fi putut cu ușurință să se opună tatălui său și să fugă, dar a învățat disciplina ascultării și își predă propriile dorințe înțelepciunii tatălui său. Tot cerul privește cum Avraam își pregătește fiul său iubit pentru momentul final. Rațiunea umană dezlănțuie acum un întreg arsenal de argumente împotriva credinței, dar Avraam stă ca un cedru înalt în bătaia cyclonilor, se înclină, dar nu se opune cererii ce i-a fost adresată.

Totul este pregătit, iar Avraam privește în jos spre fiul său. Durerea îi cuprinde inima și puterea începe să îl părăsească, dar se ține tare. Printr-o rugăciune se hotărăște să înfigă cuțitul care va lua viața fiului său mult iubit.

Exact în acel moment se aude o voce: „Avraam! Nu îți întinde mâna asupra copilului, căci acum știu că te temi de Domnul!”

Când meditez la această istorie, nu mă pot abține să nu încerc să mă pun în pielea lui Avraam și pe fiul meu în pielea lui Isaac. Îmi dau seama de tensiunea pe care a simțit-o, dar tabloul se întrerupe imediat. Ceva adânc din mine interzice tabloului să se finalizeze. Emoțional vorbind, mintea mea nu poate face față unei astfel de scene.

Ca să înțelegi sacrificiul lui Isus de pe cruce trebuie să pătrunzi adâncimea relației dintre Tatăl și Fiul. Chiar esența împărăției lor este în relația lor, nucleul vieții este descoperit în dragostea pe care o au Unul pentru Celălalt. Dacă nu se adaugă această dimensiune relațională crucii de la Calvar, pierdem însemnătatea.

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Ioan 3:16

Ruperea unei relații prețioase este cel mai devastator lucru pe care îl poate experimenta o persoană. Gândul de a fi despărțit de cei pe care îi iubești este o teamă care pândește fiecare inimă omenească. Am descoperit că să fiu departe de familia mea chiar și numai pentru o săptămână, când trebuie să vorbesc în alte părți, inima mea tânjește să fiu acasă alături de cei pe care îi iubesc. Nu există nimic în lume care să fie mai valoros decât familia mea, numai gândul la o separare este copleșitor. Și totuși, când privim în inima lui Dumnezeu așa cum ne-o descoperă Biblia, descoperim că Dumnezeu, Tatăl nostru, și Fiul Său au fost dispuși să Se despartă, pentru ca voi și cu mine să putem pași pe porțile cerului și să fim din nou alături de Creatorul nostru.

Cineva ar putea spune: „Da, dar Isus știa că va învia și va fi din nou alături de Tatăl, deci nu a fost chiar atât de rău.” Dacă ați avut astfel de gânduri, atunci aș dori să Îl întrebați pe Isus ce a simțit când a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit”. Când vina unei lumi răzvrătite a fost pusă asupra Lui și dragostea Tatălui s-a ascuns în fața păcatelor noastre, Isus a căutat în întuneric să găsească fața plină de iubire care a fost întotdeauna bucuria Lui în veacurile eternității, dar tot ce a găsit a fost despărțire și mânie. Speranța Sa a fost înghițită, moartea era tot ce Îl aștepta. A simțit că va fi pentru totdeauna despărțit de Cel pe care Îl iubea și a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit”. Gândiți-vă un moment la toate acestea! Este pur și simplu extraordinar!

Toate acestea cer întrebarea: cât de serios este Dumnezeu în legătură cu distrugerea barierelor dintre El și noi? Încercați să vi-L imaginați pe Dumnezeu în istoria lui Avraam și Isaac și apoi să observați că nu a existat nimeni care să intervină pentru Isus, nimeni care să Îl oprească pe Tatăl de la realizarea sacrificiului, nimeni care să oprească mâna divină de a înfige cuțitul. În cutremurul și întunericul din acea zi când cea mai mare iubire care a existat vreodată a fost întreruptă din cauza păcatelor noastre, aud strigătul Tatălui „Fiul Meu, Fiul Meu, cum aș putea să Te părăsesc? Cum aș putea să Te las?” Acesta este cu adevărat iadul. Atât Tatăl, cât și Fiul au fost în iad prin acea despărțire făcută în favoarea noastră. Ce altceva ar putea fi esența iadului dacă nu tocmai opusul nucleului din împărăția lui Dumnezeu – relația intimă bazată pe iubire?

Așadar, ce înseamnă toate acestea pentru noi? Înseamnă că Fiul lui Dumnezeu a gustat oroarea despărțirii de dragostea divină pentru noi, pentru ca noi să nu o experimentăm. „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”³⁸ Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu datorită a ceea ce Isus și Tatăl au făcut pentru noi.

Porțile cerului stau deschise pentru noi deoarece Dumnezeu a închis poarta iadului, așa că noi nu trebuie să intrăm vreodată prin ea sau să experimentăm plânsul și scrâșnirea dinților, cum se va întâmpla cu cei care resping ceea ce Isus a făcut pentru noi și se separă pentru totdeauna de iubirea divină.

Provocarea ce ne rămâne nouă este să realizăm acea călătorie în minte, de la o stare în care ne simțim nevrednici, fără apărare (având o identitate prin ceea ce facem), înapoi la sursa vieții, unde ne așteaptă iubire și știm că suntem copiii Lui preaiubiți. Chiar dacă Isus a deschis porțile cerului, noi suntem cei care trebuie să facem călătoria dintre împărăția Duracell și cea a lui Dumnezeu, de la identitate prin fapte, la identitate prin înfiere sau, cu alte cuvinte, de la mântuirea prin fapte la mântuirea prin credință. Restul acestei cărți este dedicat provocărilor și privilegiilor acestei călătorii.

³⁸ 1 Corinteni 15:55

Partea III – Drumul înapoi spre înfiere

12. Forța de viață Duracell

Încăperea era inundată de așteptare. Stăteam pe scaun împreună cu colegii în sala cea mare, tânjind să aud un nume cunoscut. Muncisem din greu în acel an pentru studiile mele și deși îmi spuneam că nu prea conta, înăuntrul meu dorința creștea.

Școala oferea premii studenților pentru realizările lor din acel an. În timpul aceluia eveniment, în mintea mea s-a derulat un joculeț interesant. „Ai muncit din greu acest an, ai putea fi tu următorul strigat pentru acest premiu... nu, altcineva îl va câștiga... dar ai șanse!” Când vine momentul ca numele să fie strigat, inima începe să-mi bată mai tare, apoi aud numele, nu este al meu, ci al unuia dintre prietenii mei. Și iată unde s-a ajuns: pe dinafară îl aplaud pe prietenul meu pentru succesul lui, dar pe dinăuntru are loc un scenariu foarte interesant: „De ce l-a primit pe el? Am muncit mai mult decât el, nu pot să cred că îi dau lui premiul. Ah, cred că știu de ce; unul dintre acești profesori îi este rudă și de aceea l-au ales. E aranjat. Niciodată nu e cine crezi.” În tot acest timp eu aplaud și zâmbesc, încercând să nu par descompus. Norii încep să se adune și în următoarele ore mă simt puțin depresiv, chiar mânios. Este doar o altă zi din viața ce provine de la pomul Duracell.

Unui copil nu îi trebuie mult să își dea seama că dacă vrea să fie prețuit și acceptat trebuie să fie primul dintre egali! Bun venit în lumea comparației! Ați căzut vreodată în capcana de a cumpăra ceva unuia dintre copiii voștri de ziua lui de naștere, iar fratelui său nu? De obicei, tot iadul se dezlănțuie în cuvintele copilului lipsit de cadou care rostește încontinuu cuvintele: „Nu e drept!” printre lacrimi și strigăte, uneori chiar printr-un acces de furie. Să ne gândim de asemenea la competiția „uită-te la mine” din parc. Îți privești unul dintre copii cum se dă pe tobogan și zâmbești. În spatele tău o voce strigă „uită-te la mine” și te întorci ca să îți vezi celălalt copil cum se dă în leagăn. Altceva îți atrage atenția pentru puțină vreme și ratezi strigătele de tip „uită-te la mine” ale unuia dintre copii, după care ești de-a dreptul lovit de un șir întreg de astfel de apeluri, ce se aud ca o mitralieră, fiecare crescând în intensitate și volum. Și bineînțeles, să nu uităm momentele când ne așezăm la masă și tocmai când ești pe cale să te răsfeți cu ce e pe masă, auzi sunetul acela minunat: „El are mai mult decât mine. Nu e corect! Vreau mai mult.” Aceasta este esența vieții ce provine de la pomul Duracell. Pe măsură ce înaintăm în vârstă, încercăm să ne rafinăm în această privință, dar comparația și atenția din partea celorlalți formează centrul existenței umane.

Multe programe școlare par să înțeleagă această nevoie de comparație și atenție. A fi educat alături de un grup de copii egali, departe de mediul familial oferă terenul propice pentru a implementa principiile Duracell. Următorii 12 ani vor fi o întrecere continuă pentru a excela comparativ cu ceilalți în anumite direcții de studiu pentru ca astfel să îți asiguri un viitor frumos și fericit. Cultura vestică pare să îl favorizeze pe cel mai inteligent. Inteligența comparată reprezintă un bun care te va duce departe. V-ați întrebat vreodată de ce copiii care au abilitatea de a reține și regurgita informații sunt premiați cu premii mult mai înalte decât cei care au un talent în lucrul cu mâinile?³⁹ Vă puteți imagina intrând la facultate pentru că știți cum să îngrijiiți o

³⁹ Cultura vestică este bazată pe cultura grecească ce tinde să fie mai academică decât practică. Nu este întâmplător faptul că fiara din Apocalipsa 13 care conduce toată lumea a fost inițial un leopard, care reprezintă împărăția

grădină sau să reparați un motor? Există locuri pentru astfel de persoane, dar norocul pare că așază partea academică în vârful pilonului.

An după an, copiii își aduc acasă carnetul de note și încep să dezvolte o percepție a lor înșile bazându-se pe acest carnet. Cunosc o mulțime de situații în care o persoană era talentată în lucrul cu mâinile, dar se lupta cu partea academică. Ca o consecință, de multe ori astfel de persoane își pun limite prin comentarii de tip: „Asta-i peste puterile mele” sau „N-aș putea niciodată să fac așa ceva” sau, într-un mod mai abuziv, „Sunt prea tont să fac asta.”

Dar nu vă temeți, există alte căi pentru succes. Fiecare școală are un program de educație fizică ce permite copiilor să își dezvolte un ghid de comparație athletică. Micuții vor petrece mii de ore pentru a-și dezvolta acele abilități atletice care într-o zi speră să le aducă puterea și slava după care tânjesc. Cu toții știm că acel sport este doar un joc, nu-i așa? Spuneți acest lucru tuturor fanilor de fotbal care se înfurie pe străzile Europei în timpul cupei mondiale. Ce spuneți despre bărbatul care și-a privit echipa favorită de cricket pierzând cupa mondială și drept urmare are un atac de cord și moare înainte de sfârșitul jocului? Și cum se face că diferiți sportivi sunt plătiți cu milioane de dolari pe an pentru că lovesc o bucată de piele, încercând să o introducă între două bețe? Sportul este o afacere serioasă de vreme ce reprezintă mijlocul cel mai simplu de a câștiga valoare prin fapte și a primi toată atenția. Este unul dintre cele mai bune sisteme care hrănesc pomul Duracell. Reprezintă una dintre cele mai bune metode de a omorî credința că putem avea valoare prin relații și nu prin fapte.

Unul dintre lucrurile interesante cu privire la sport este că deși poți realiza lucruri la cel mai înalt nivel, dacă ajungi pe locul II, nimeni nu își va aminti de numele tău. Trauma emoțională a unei astfel de pierderi poate fi devastatoare. Îmi amintesc că am văzut odată un jucător de fotbal care s-a făcut ca un ghemotoc la pământ, suspinând ca un copil, pentru că a ratat un gol dintr-o lovitură de colț care a făcut ca echipa lui să piardă trofeul. Îmi amintesc că l-am văzut pe antrenorul său cum îi oferea ajutor pe teren și mă întrebam câtă valoare simțea el că are în acel moment. Dar bineînțeles, este doar un joc! Într-adevăr, dar unul care reprezintă o luptă pe viață și pe moarte pentru valoare și acceptare.

Putem să facem o listă cu alți dumnezei de la care sperăm să primim favoare și să ne ofere succesul și fericirea pe care o dorim. De exemplu, tărâmul frumuseții fizice: lumea fatală în care faima poate fi câștigată datorită structurii oaselor obrazilor sau a mărimii pieptului. Câte tinere cunoașteți care au plâns noapte de noapte pentru că simțeau că nu se pot încadra în tipar? Asistăm de o bucată de vreme la o creștere rapidă a problemelor legate de anorexie care conduce în special partea feminină la înfometare ca să poată ajunge la o înfățișare extrem de slabă.

Există de asemenea tărâmul bogăției, al serviciului, al cartierului în care locuim. Am lucrat timp de câțiva ani în rândul companiilor care cereau muncă intelectuală și a fost interesant să văd organizarea ierarhiei. Poți spune postul pe care îl ocupă o persoană datorită tipului și calității mobilei din biroul lui. Șeful cel mare are o cameră separată care îi servește ca birou, cu o fereastră care îi oferă priveliștea străzii de jos. Are scaunul mare din piele cu mânere. Are cel mai mare birou din lemn cu ultimul tip de calculator. Următoarea persoană sub el în ierarhie are și ea propriul birou, dar priveliștea de la fereastră sa nu este la fel de bună, scaunul său nu este la fel de sofisticat, iar calculatorul nu este la fel de rapid. Următorul în funcție nu are propriul birou (este împărțit), scaunul său nu are brațe, nu are un telefon pe care să îl poată pune pe difuzor și nici nu se poate uita pe fereastră. Este amuzant când te gândești la toate acestea, dar reprezintă ceva serios în lumea respectivă. Mobila de birou este foarte importantă pentru o comparație eficientă cu ceilalți.

Lista posibilităților de comparație este nesfârșită în lumea Duracell, dar de obicei se bazează pe una dintre următoarele categorii:

1. Nivelul educațional
2. Abilitatea athletică
3. Serviciul/Venitul
4. Înfașura fizică
5. Proprietăți/bunuri
6. Naționalitatea

Aceștia sunt dumnezeii pe care lumea îi venerează și de la care așteaptă o favoare. Sunt stăpâni pretențioși și de obicei cer supunere deplină dacă nădăjduiești să primești vreo favoare din partea lor. În mod normal cer sacrificarea familiei și a prietenilor și dacă ai noroc, poți câștiga momentul de glorie înainte să te ofilești în nimicnicie. Cu toții suntem robii acestor dumnezei prin puterea pomului Duracell și din mâna acestora vrea Dumnezeul cerului și al pământului să ne scape.

13. Scara cerului

Zilele se micșorau și deveneau tot mai reci; iarna se instala treptat. Era timpul de adunat lemne pentru a furniza combustibil șemineului care să asigure căldură împotriva frigului care se lăsa în valea cea fericită. Bărbatul casei era ocupat cu tăiatul lemnului când a zărit cu coada ochiului o pereche de pantofi mici. Și-a îndreptat privirea într-acolo și a văzut un băiețel care îi privea fiecare mișcare. „Tatăl meu poate tăia lemnele mai repede.” „Chiar așa?”, a răspuns bărbatul oarecum amuzat de îndrăzneala băiatului. „Sigur că da. Tatăl meu poate face orice. Este cel mai bun!” „Ei bine, ești un copil privilegiat că ai un astfel de tată.”

Așa era simplitatea copilăriei mele. Erau zile când mama și tata nu aveau cum să facă ceva rău și erau cei mai minunați oameni. Într-un fel, ar fi fost plăcut să rămân în acea stare simplă, dar nu s-a întâmplat așa. După ce am intrat la școală, am început să îmi ajustez șirul comparațiilor, căutând să-mi găsesc locul în acea grupă de copii cu care îmi împărțeam educația. Nivelul comparațiilor nu era atât de mare în timpul școlii primare, așa că am amintiri plăcute din primii ani de școală. O mulțime de jocuri și activități, în special multă distracție și voie bună. Dar timpul a trecut și am experimentat atât partea amară, cât și pe cea dulce a împărăției Duracell.

Când aveam șapte ani familia mea s-a mutat iar eu am mers la un alt grup de copii. Mi-am făcut prieteni rapid, dar am întâlnit și câțiva colegi mai puțin plăcuți. Aveam o construcție destul de solidă la vârsta copilăriei și vreo doi copii slăbănogi s-au hotărât să tragă foloasele de pe urma faptului că eu eram puțin mai bine făcut decât ei. Câteva din porecelele pe care mi le amintesc sunt: „Umflatul”, „Albert cel Gras”, „Grăsanul”. A fost o experiență îngrozitoare pe care cred că mulți au trăit-o în copilărie. Se repeta în fiecare zi. Vrăjmașul sufletelor se folosea de acești băieți ca să îmi distrugă valoarea. Într-o dimineață, în drum spre școală, am decis că era destul. „Mamă, nu mă dau jos din mașină, nu mă duc la școală.” „Sigur că te vei duce, dragul meu.” „Ba nu, nu mă duc!” Când am ajuns, i-am zărit pe acei doi băieți amenințatori așteptând ca vulturii să își atace prada. Mama a deschis portiera și a încercat să mă dea jos. Următoarele minute au fost destul de intense. Am lovit, am țipat, am plâns și m-am prins de scaun. Un comportament tipic pentru un copil rău, poate, dar când identitatea îți este pusă la îndoială, iei măsuri de necrezut pentru a te salva. Nu îmi aduc exact aminte ce s-a întâmplat apoi, dar știu că terorismul a încetat. Aceasta era o gustare a ceea ce mă aștepta în viitor. Cruzimea manifestată în copii este rezultatul vitreg, brutal al principiilor împărăției lui Satan. Uneori suntem năcuți de egoismul neobrăzat și nerecunoștința pe care le arată copiii. Putem să smulgem aceste trăsături? NU! După cum am învățat, nimeni nu părăsește această împărăție fără ajutorul Fiului lui David, doar că, pe măsură ce înaintăm în vârstă, ne rafinăm cu mai multă abilitate.

Când am ajuns la jumătatea liceului eram bine programat. Învățam să mă supun dumnezeului educației, al sportului și al înfățișării exterioare. Voiam să mă închin și dumnezeului banilor, dar încă nu aveam o slujbă! Totul din jurul meu îmi spunea că trebuie să mă lupt ca să fiu primul, să mă lupt ca să reușesc. Am învățat că numai câștigătorii sunt acceptați, iar cei care pierd nu valorează nimic. De cele mai multe ori stimulentele de a face bine la școală era mai degrabă dorința de a fi primul, nicidecum conținutul a ceea ce învățam. Obişnuiam să mă uit la filme care întăreau această credință. Actorii înfățișau bărbați măreți care făceau ceva măreț pentru a cuceri inima vreunei doamne tinere. Acest lucru m-a învățat că o relație se bazează pe ce realizezi și că acea tânără era mai degrabă un premiu decât un prieten. Bineînțeles că nu aș fi spus-o în maniera aceasta, dar așa stăteau lucrurile în subconștient.

Era timpul viselor. Uneori stăteam pe pat și visam că am câștigat turneul de cricket din Australia sau am înscris ultimul gol sau mi-am riscat viața ca să salvez o domnișoară de la pieire.

Aceste vise au format sistemul meu de valori.

Cu cât visam mai mult, cu atât eram mai hotărât să îndeplinesc toate acele ținte. Partea mai grea era că nu poți atinge acele ținte de unul singur. Trebuie să îi învingi pe alții. Țineam la prietenii mei, dar îmi iubeam visele înainte de toate. Eram politicos atâta vreme cât visele mele nu erau amenințate, dar când simțeam că sunt împiedicat cu ceva să îmi îndeplinesc visele, se dezlănțuia război!

Am lucrat din greu ca să îmi ating țintele. Am excelat la educație fizică și la partea educațională. Două elemente din trei nu e deloc rău! Apoi am intrat într-o altă fază. Odată ce ai ajuns în vârf, trebuie să faci în așa fel încât să și rămâi acolo. Tot timpul trebuie să te uiți în spate și să îți asiguri poziția prețioasă în care te afli. De asemenea, există reputația. Odată ce ți-ai făcut o reputație, ce s-ar întâmpla dacă eșuezi? Ar fi teribil, așa că devii chiar mai hotărât.

Această luptă a durat o vreme până ce am început să-mi dau seama că este aproape imposibil să îmi ating toate țintele. Aceasta a condus la o izbucnire de furie! Cred că m-am simțit trădat. Îmi slujisem cu ardoare stăpâniilor, dar ei își băteau joc de mine acum. Mă antrenasem într-un sistem care nu îmi dădea niciodată simțământul valorii și astfel, eram furios.

Mulți oameni se luptă să înțeleagă volatilitatea și caracterul distructiv pe care îl arată uneori tinerii. De ce mulți dintre ei se sinucid sau recurg la beții, băuturi și droguri? Eu cred că de cele mai multe ori se datorează faptului că și-au dat seama că nu își vor îndeplini niciodată visele prin metodele pe care le-au învățat. Nu vor ajunge niciodată măreți în ochii celorlalți și de aceea se autodistrug.

Îmi aduc aminte că într-o zi mă jucam baschetbal. Jocul era strâns și mă presa. Băiatul pe care îl atacam a făcut brusc o săritură de inel și în timp ce arunca mingea, eu am intervenit și i-am îndepărtat ușor mingea cu mâna. Nu îmi venea să cred urechilor când am auzit fluierul arbitrilor și cuvintele: „Fault”. Știam că nu îl atinsesem și dintr-o dată, furia a izbucnit înăuntrul meu pentru că acest sistem mi-a promis lumea și nu mi-a dat nimic. M-am năpustit asupra antrenorului la doi centimetri de fața lui, dând volumul glasului meu la un nivel obscen. Ceva s-a frânt înăuntrul meu și nu am mai rezistat. Imediat am fost dat afară și mi s-a interzis să mai iau parte la acea competiție. Când am ieșit, cred că Dumnezeu mi-a vorbit. M-am întrebat: „Oare ce mi s-a întâmplat? Chiar mi-am pierdut autocontrolul!” A fost prima dată când am privit în mine și m-am întrebat dacă e bună direcția în care mă îndreptam. Dumnezeu a văzut că începusem să caut ceva mai bun, simțind că există o cale mai bună.

Vrăjmașul sufletului meu de asemenea a văzut acest lucru și a încercat să mă tragă tot mai adânc în îndreptățirea de sine, precum un fumător care simte că a sosit momentul să renunțe și începe să fumeze de două ori mai multe țigări. Am început să mă izolez pe măsură ce visele mele se năruiau, fiind mereu prost dispus. Într-o zi mama a venit în camera mea și a început să se plângă de condiția jalnică în care a găsit-o. Într-adevăr arăta mai rău decât camera unui băiat normal aflat la vârsta adolescenței. Dintr-o dată m-am infuriat că a intrat în spațiul meu și a început să aranjeze pe-acolo. Am început să îi arunc cuvinte grele și i-am spus să plece din cameră.

E interesant modul diferit prin care Dumnezeu ajunge la noi. Mulți dintre prietenii mei își numeau mama „traista învechită” sau alți termeni la fel de „plăcuți”. Într-o oarecare măsură, tatăl meu a reușit să mă învețe respectul față de părinți și am jurat că nu voi vorbi niciodată despre mama așa cum o făceau unii dintre prietenii mei. Când m-am adresat în felul acela mamei, simțeam că ultima fărâamă de demnitate pe care o mai aveam s-a dus. Eram șocat că vorbisem astfel și mă adânceam în depresie. Mă aflam în situația în care simțeam că nu pot merge mai departe, un punct foarte primejdios. Simțeam că ajunseseam la o răscruce. Calea cea largă mă

îmbia cu ghearele ei pline de vin, fete și cântece. Pe de altă parte, era calea cea strâmtă descrisă în Biblie. Voi urma religia învățată de la părinții mei sau mă voi arunca precum o stea arzândă pe calea cea largă? Îmi era clar în acel moment că nu eram deloc creștin și că niciodată n-am fost, deși crescusem într-un mediu creștinesc. Era fie Hristos, fie diavolul! Din fericire, am ales să încerc să Îl găesc pe adevăratul Isus al Bibliei!

Am hotărât să citesc o carte ce era la noi acasă de ani buni. Se numește „Calea către Hristos”. Titlul părea perfect potrivit nevoilor mele. Am început să citesc cu foamea și disperarea de a-L găsi, trebuia să găesc scara spre cer, pentru că nu mă mai descurcam cu împărăția lui Satan.

La începutul cărții, autorul explica faptul că Isus a venit să înlăture minciunile pe care rasa omenească le-a acceptat cu privire la Dumnezeu, să descopere că El chiar ne iubește. Am băut din acele cuvinte ca un pământ uscat sub ploile de vară. Autorul m-a invitat să mă gândesc la Isus din grădina Ghetsimani și să Îl urmez la cruce.

În timp ce îmi imaginam aceste scene, am simțit brusc că eram acolo și Îl vedeam. Figura de pe cruce părea foarte reală și am avut impresia puternică a faptului că El atârna pe cruce pentru că m-a iubit și a înțeles nevoia mea disperată de a mă elibera din împărăția lui Satan. Am primit gândul că mă pot încrede în El ca cel mai bun Prieten și că El mă va călăuzi până la împărăția cerească. În timp ce Îl priveam, am simțit un sentiment imens de recunoștință pentru că a fost dispus să mă salveze și, în același timp, am simțit cum greutatea vinovăției, temerilor și depresiei pe care am purtat-o toți acei ani, a căzut pur și simplu de pe umerii mei. O pace cum nu mai simțisem niciodată a pătruns în inima mea și atunci am plâns de bucurie. Fiul lui David străpunsese întunericul meu și îmi trimisese o rază de lumină.

14. Aceiași dumnezei, dar nume diferite

Încăperea era plină de viață prin activitățile diferite, muzica, râsul și entuziasmul tineresc. La intrare erau două boxe mari în care se auzea ritmul amețitor al chitării. Organizasem o petrecere ca să mă distrez cu câțiva prieteni; sau cel puțin încercasem. M-am dus către un colț al camerei unde un adolescent descria o scenă dintr-unul din ultimele filme. M-am așezat și am încercat să mă integrez în atmosferă, dar ceva nu era în regulă. M-am ridicat și m-am dus la un alt grup în care câțiva Romeo povesteau ultimele încercări de a captura femeia visurilor lor. Nici acolo nu puteam sta. Oare ce era cu mine? Muzica începea să mă enerveze, mă uitam prin încăperea și am zărit o scenă dintr-un film care mi s-a părut de-a dreptul ofensatoare. Un gând m-a lovit ca un tren de marfă: urăsc toate acestea!

Mintea mea a început să întrevadă diferite scenarii. Până la acel moment așa văzusem eu distracția și amuzamentul, dar atunci nu mai puteam îndura! Ceva pusese stăpânire pe inima mea și nu mai puteam păstra *status quo*-ul. De undeva din abis a apărut gândul hidos că viața mea de distracții se terminase și că nu m-aș mai putea bucura niciodată de așa ceva. Am fugit afară și pe gazonul din fața casei, mi-am agitat pumnul în aer și am strigat: „Mi-ai nenorocit viața!”

Toate acestea se petreceau la câteva săptămâni după experiența mea cu Isus pe drumul Damascului. Viața mea se schimbase. Niciodată nu simțisem atât de multă pace, iar Biblia pur și simplu prinsese viață. Beam pe nerăsuflăte din ea și experimentam o libertate pe care nu o cunoscusem înainte. Când Isus a intrat în viața mea a fost o adevărată lovitură. Brusc, am devenit conștient că o parte din vocabularul meu era nepotrivită, că unele glume erau vulgare și că unele aspecte ale stilului meu de viață erau incompatibile cu noua direcție pe care o luasem. Eram pe drumul noii împărății. Mă simțeam de parcă aș fi călătorit spre o țară cu totul necunoscută și învățam cu greu limba și obiceiurile. Îl iubeam pe Domnul acelei împărății, dar fusesem educat într-o altfel de împărăție și dura ceva timp până se aranjau lucrurile.

Doar la acea petrecere mi-am dat seama ce schimbare radicală avusese loc. De când îmi capturase Isus inima prin dragostea Lui, nu puteam să mă împotrivesc când mă striga. Așadar, în seara acelei petreceri când făceam ce credeam eu că e bine, simțeam că mă cheamă să ies din acel stil de viață. Cum nu știam altceva, mă temeam că substituentul nu era la fel de bun. E atât de ușor să te temi de necunoscut, chiar și atunci când știi că ești pe drumul cel bun. Din fericire, am ales să mă încred că Isus va avea grijă de mine și a fost mult mai bine să mă încred în El decât în sentimentele mele.

Când L-am acceptat pe Isus ca Mântuitor al meu, simțeam că plutesc săptămâni întregi. Am simțit o apropiere specială față de El care s-a menținut până astăzi. Isus a deschis porțile cerului pentru mine, dar trebuie să mă ajute să îndepărtez semințele pomului Duracell. Trebuie să mă ajute să dezhădăcinez acea filosofie de viață care a făcut din realizările mele personale centrul sistemului meu de valori. Orice copil al lui Adam trebuie să parcurgă acest drum. Singurul mod în care îl putem realiza este să ne ținem ochii ațintiți asupra luminii crucii și să pășim cu încredere în principiile noii împărății.

Am început să frecventez o oră de rugăciune cu prietenii mei. În prima seară când am îngenunchat, am simțit Spiritul lui Dumnezeu în jurul nostru, dar spiritul vieții mele dinainte era de asemenea acolo și mă hărțuia. Când ne rugam în cerc, un gând m-a lovit: „Eu nu mă pot ruga așa, oamenii ăștia sunt prea elocvenți!” Încă mă mai gândeam la acest aspect, când cercul de rugăciune s-a apropiat de mine, iar inima a început să îmi bată mai repede. În scurt timp voi fi în centrul atenției și toată lumea mă va asculta. Dar stai puțin, aceasta era o oră de rugăciune despre Isus, nu despre mine!

Iată blestemul Duracell. Deși mi-am predat inima lui Isus și căutam să Îl urmez, principiile vieții de dinainte erau gata să mă tragă înapoi la gândul că eu sunt centrul tuturor lucrurilor; că ceea ce contează este rugăciunea *mea*, în opoziție cu *relația* mea cu Dumnezeu în rugăciune.

Când am început să studiez Biblia, uneori nu mă simțeam confortabil; deși crescusem într-un mediu creștin, mi-am dat seama că în ceea ce privește terminologia biblică, nu trecusem nici măcar de grădiniță. Îmi plăcea să ascult, dar în mintea mea ceva îmi spunea: „Cum pot găsi aceste versete atât de repede? Eu nu voi putea face asta niciodată.” Eram stângaci încercând să găsesc cartea și versetul și mă rugam să nu fiu ultimul, ca să nu mă aștepte toată lumea pe mine – cât de jenant! Anii de educație pe care i-am petrecut comparându-mă cu alții au început să își spună cuvântul în călătoria mea creștină. A fost destul de ușor să fiu convins de Spiritul Sfânt că limbajul și stilul meu de viață nu erau potrivite, dar trebuia timp ca să îmi dau seama cât de adânc înrădăcinate erau tentaculele pomului Duracell.

Pe măsură ce înaintam pe cale, am dezvoltat o mare afecțiune pentru Biblie. Era cel mai bun mijloc de a învăța despre Eroul meu care Și-a dat viața pentru mine. Îmi plăcea foarte mult să studiez despre Isus și era o binecuvântare enormă, dar vechiul meu stil de viață era gata să mă prindă în cursă. Am început să observ că oamenii din jurul meu aveau mult mai puțină cunoștință biblică decât mine. Aceasta m-a făcut să vorbesc cu mai multă încredere și după puțină vreme am condus un grup mic, apoi unul mai mare, în studiu biblic. Din nou, a fost o binecuvântare foarte mare pentru mine și cei din jurul meu, dar mă îndreptam pe nesimțite înapoi la platforma valorii prin fapte, uitând de valoarea prin relație. Se întâmpla încet și imperceptibil, dar se întâmpla. Cu ușurință observ că mulți dintre noi avem aceeași dumnezei, dar cu nume diferite.

Dacă ne uităm la tabelul de mai jos, putem vedea cât de ușor este să crezi în Biblie, dar să trăiești ca lumea. Nu mă refer la un mod sălbatic de a trăi viața, ci la faptul că ne câștigăm valoarea din fapte.

În lume	În biserică
Educație	Cunoștință biblică
Abilități atletice	Abilități de vorbire în public
Postul ocupat la serviciu	Poziția în cadrul bisericii
Proprietăți	Daruri spirituale
Înfățișare exterioară	Parada de modă în biserică
Naționalitate	Teologie conservatoare-liberală

Pentru mulți dintre noi, umblarea cu Isus este jefuită de puterea perfidă a pomului Duracell. Când mă uit astăzi în jurul meu în biserică observ că dumnezeii de care doream să scăpăm în lume ne-au găsit pe noi în biserică. S-au îmbrăcat în haine de lumină și i-am primit ca pe niște prieteni buni. Rezultatele inevitabile sunt mânie, ceartă și amărăciune în sânul bisericii.

Este atât de ușor să te arăți evlavios în biserică, dar ce spunei despre persoana care stă pe partea cealaltă și care nu vrea să vă vorbească pentru că ați zis ceva despre ea pe la spatele ei și a aflat? Ce spunei despre pianista care s-a dus la altă biserică pentru că i s-a spus că nivelul ei este sub cel standard? Dar despre poliția doctrinală care străbate în lung și în lat biserică pentru a-i găsi pe cei care nu se supun definiției lor de ortodoxie și să îi poată exclude din biserică? Dar despre acele „spirite libere” care caută să jefuiască închinarea din rândul comitetului și să îi

forțeze să se închine în noul lor stil, altfel e foarte rău de ei? Lista este nesfârșită, iar vrăjmașul sufletelor noastre știe că atâta vreme cât ne poate face să dansăm în sunetul lui, suntem, în esență, încă robii împărăției lui.

Cea mai mare dovadă a faptului că suntem încă paralizați de principiile împărăției lui Satan este gradul înalt de dezbinare și lipsa dragostei creștine din biserică. Dacă ne-am privi relația în felul în care o privește Dumnezeu, ar fi mai multă iubire și grijă în modul în care relaționăm unii cu alții.

Este foarte interesant că acest transfer subtil de dumnezei de la lume în biserică din experiența noastră a avut de asemenea loc în experiența organizată a bisericii. În secolul al IV-lea, când împăratul Constantin a „îmbrățișat” creștinismul, a avut loc o serie întreagă de schimbări în biserica creștină. Unul dintre punctele deosebit de interesante este că multe statui ale dumnezeilor păgâni care se aflau în Pantheon au fost tranferate în biserică și au primit numele personajelor biblice, ca Moise, David sau Petru. Aceiași dumnezei, dar nume diferite! Nu contează în ce veșminte e îmbrăcată toată această poveste, tot păgână este! Cât despre ziua de astăzi, ce putem spune? A ataca biserica pentru apostazia față de biserica apostolică și a vedea aceleași principii la lucru în viețile noastre sunt două lucruri diferite. Să ne asigurăm că ne ocupăm de bârna din ochiul nostru înainte să îndepărtăm praful din ochiul fratelui nostru!

Este foarte interesant să studiem călătoria unora dintre cei mai arzători urmași ai lui Hristos – ucenicii Săi. De multe ori s-a pus problema puterii și a poziției. Să observăm câteva pasaje biblice:

În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus și L-au întrebat: „Cine este mai mare în împărăția cerurilor?” Matei 18:1

Există un singur motiv pentru această întrebare pusă de ucenici – interesul personal. Ei credeau că Isus este Mesia, Hristosul. Erau entuziasmați și pasionați de credința lor în El, unii erau chiar dispuși să își dea viața pentru El, dar exact așa cum mintea mea se întorcea atunci când am vrut să mă rog de la relația mea cu El la modul în care urma să rostesc rugăciunea, tot așa ucenicii s-au abătut de la relația lor cu Mesia și s-au îndreptat către poziția din noua Sa împărăție.

Fiii lui Zebedei, Iacov și Ioan, au venit la Isus, și I-ai zis: „Învățătorule, am vrea să ne faci ce-Ți vom cere.” El le-a zis: „Ce voiți să fac?” „Dă-ne”, I-au zis ei, „să ședem unul la dreapta Ta și altul la stânga Ta, când vei fi îmbrăcat în slava Ta.” Marcu 10: 35-37

Dumnezeul poziției se infiltrasă atât de mult printre principiile noii împărății pe care le învățau Iacov și Ioan, încât i-au cerut lui Isus să stea unul la dreapta Lui și altul la stânga Lui. Din fericire Isus nu a obosit niciodată să vadă eșecul lor de a renunța la principiile vechii împărății. A înțeles că trebuie timp să vedem cât de adânc înrădăcinate sunt în realitate principiile împărăției lui Satan. Problema cu care ne confruntăm când lăsăm vechile principii să preia controlul este următoarea:

Cei zece, când au auzit lucrul acesta, au început să se mânie pe Iacov și Ioan. Marcu 10:41

Când ne lăsăm conduși de vechile principii, întotdeauna va apărea discordia. Ceea ce au

făcut Iacov și Ioan i-a mâniat pe ceilalți ucenici. De ce? Pentru că transmiteau mesajul: „Noi suntem mai buni decât voi”. Poate că nu intenționau acest lucru, dar rezultatul este aproape fără nicio excepție același. Isus S-a folosit de această ocazie și a încercat să le extindă înțelegerea despre diferența dintre împărăția lui Dumnezeu și principiile cu care au crescut. Va trebui să învețe să gândească diferit.

Isus i-a chemat la El și le-a zis: „Știți că cei priviți drept cârmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul vostru. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți.” Marcu 10:42-45

Fie ca aceste cuvinte să rămână pentru totdeauna în urechile noastre! Dacă vrei să fiți mari în împărăția lui Dumnezeu, atunci învățați să vă placă slujirea altora în locul manipulării și al controlului. Isus ne spune că păgânii (neamurile) stăpânesc peste alții și găsesc bucurie în a-și exercita autoritatea, arătând cine este șeful. Destul de ciudat, exact același spirit controlează și unii membrii din biserică ce caută să își impună voința și autoritatea. La două mii de ani după momentul de la cruce, mulți dintre noi nu am trecut de grădiniță.

De ce e atât de ușor să fim trași înapoi la vechiul mod de gândire de către vrăjmașul sufletelor? Așa cum am menționat anterior, sentimentul profund de nesiguranță facilitează intrarea lui Satan pentru a ne ispiti să ne justificăm. Dacă nu ne amintim cum ne obținem valoarea, va fi imposibil să ne împotrivim ispitei de a transforma pietrele în pâini ca să dovedim că suntem cineva.

Există ceva de-a dreptul înfricoșător în acest principiu Duracell care se prinde cu tenacitate de noi. Isus a fost cel mai bun Învățător pe care l-a cunoscut lumea. A petrecut mai mult de trei ani cu ucenicii Lui, învățându-i cât a putut de mult despre împărăția cerului. Cu toate acestea, chiar și în noaptea crucificării Sale, ucenicii încă mai erau controlați de principiile vieții dinainte.

Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul și li l-a dat zicând: „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi. Dar iată că mâna vânzătorului Meu este cu Mine la masa aceasta. Negreșit, Fiul omului Se duce, după cum este rânduit. Dar vai de omul acela prin care este vândut El.” Și au început să se întrebe unii pe alții cine din ei să fie acela care va face lucrul acesta. Între ei s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare.” Luca 22:20-24

Chiar în ajunul celei mai mari demonstrații de iubire din univers, cei mai apropiați lui Isus, care cunoșteau mai mult despre împărăția Lui decât oricine altcineva, se certau care să fie cel mai mare. Suferința pe care a simțit-o Isus atunci trebuie să fi fost imensă! Oare repetăm și noi, urmașii lui Isus de astăzi, greșelile ucenicilor, cu privire la cine să fie mai mare?

Există un singur lucru mai rău decât acela de a fi controlat de principiile Duracell în lume, și anume să fii controlat de ele în biserică. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să fim eliberați de aceste principii ale eului și să experimentăm bucuria deplină a împărăției Sale!

15. Cum citești?

Astăzi este o zi deosebită. Ești plin de entuziasm datorită perspectivelor care îți stau în față. Șeful unei mari întreprinderi manufacturiere este interesat de un design la care ai lucrat și se gândește să îl fabrice și să îl exporte pe tot globul. Hotărâți să vă întâlniți pentru prânz la un restaurant drăguț din localitate. Pentru că nu v-ați mai întâlnit până acum, te uiți cu emoție în jur încercând să îți dai seama cine este persoana care îți va transforma visul în realitate. Într-un final sosește și îi strângi mâna respectuos, după care mergeți amândoi în restaurant să vă găsiți un loc. Pentru a te cunoaște puțin, partenerul tău te întreabă câte ceva despre familia ta, unde locuiești și cum se descurcă la școală copiii tăi. Totul decurge minunat, exceptând faptul că în spatele tău cineva a dezvoltat o adevărată artă a mâncatului zgomotos. La început încerci să nu îi acorzi atenție, dar după un timp devine enervant. „Unii oameni trebuie să învețe bunele maniere”, îți spui ție însuși, dar cauți mai departe să ignori zgomotul ca să nu fi distras. Conversația cu posibilul tău partener de afaceri urmează un curs foarte bun. Tocmai discutați unele beneficii suplimentare ale design-ului tău când dintr-o dată, tipul din spatele tău, scoate un râgâit oribil încât aproape că face să zornăie tacâmurile de pe masă. Toți ochii se îndreaptă către acest individ neobișnuit care pare să nu cunoască deloc bunele maniere. Restaurantul se umple de chicote și râsete pe înfundate combinate cu dezgust. Într-un final, proprietarul restaurantului vine la el și îi spune să plece, menționând că așa ceva nu se acceptă în localul său.

Lucrul interesant este că dacă același om s-ar fi aflat într-un restaurant chinezesc, nimeni nu ar fi aruncat niciun ochi asupra lui. De fapt, gazda ar fi fost chiar dezamăgită dacă nu ar fi văzut astfel de gesturi. Tot în cultura chineză este considerat nepolitic să strângi mâna unei persoane pe care nu ai mai întâlnit-o sau să discuți despre familie în timpul mesei.⁴⁰

Este uimitor cum aceleași acțiuni pot fi interpretate în moduri total diferite, în funcție de cultura din care provii. Același lucru se întâmplă și când analizăm cele două culturi – împărăția lui Dumnezeu și împărăția lui Satan.

Credința creștină are o singură temelie – Isus Hristos. Și totuși, dacă examinăm numărul mare de grupări care iau numele lui Isus, rămânem uimiți să vedem câte contradicții există pe această singură temelie. Călătoria spre împărăția lui Dumnezeu implică un transfer de cultură și de perspectivă asupra lumii. În capitolul precedent am descris dificultățile cu care ne confruntăm uneori învățând să gândim în mod creștin.

Cele mai mari greutăți ale umblării creștine pivotează în jurul modului în care ne raportăm la Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Provenim din lume, unde am fost educați în ideea realizărilor personale și a poziției, dar când ne mutăm în împărăția lui Dumnezeu este absolut esențial să ne predăm părerile și să lăsăm Spiritul lui Dumnezeu să ne învețe cum să citim Cuvântul. Din nefericire lucrurile nu sunt întotdeauna așa, iar multele contradicții, ereziile și răfuielele din istoria creștină provin tocmai din citirea Bibliei cu o gândire Duracell și nu în contextul principiilor cerești care se bazează pe relații intime.

Isus ajunge la acest punct în dialogul Său cu un învățător al legii în capitolul 10 din Luca. Acesta întreabă: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Isus răspunde: „Ce este scris în lege?” și ca să atingă partea profundă a problemei, continuă: „Cum citești în ea?”⁴¹ Isus nu întreabă ce citești, ci cum citești sau cum interpretezi ce citești. Aceasta este întrebarea cheie pentru oricine care dorește să meargă pe drumul de la pământescul pom Duracell la relația din

⁴⁰ <http://www.chinawestexchange.com/Chinese/Culture/customs.htm>

⁴¹ Luca:25, 26

ceruri – cum citești?

Întrebarea învățătorului de lege este una dintre cele mai importante din umblarea creștină. Poziția pe care o deții și oamenii cu care te aduni reprezintă un indicator puternic al valorii tale din această lume. În opoziție cu toate acestea, în împărăția cerului, fiecare persoană este un copil al lui Dumnezeu și merită respect și demnitate. Dacă analizăm mai departe dialogul, observăm că învățătorul legii răspunde la prima întrebare: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.”⁴² Iar Isus răspunde: „Bine ai zis, fă așa și vei avea viața veșnică”, dar când învățătorul de lege își dă seama de implicații, încearcă să răsucescă oarecum înțelesul și întreabă: „Cine este aproapele meu?” Scriptura este ușor de înțeles, dar inima omenească aflată sub influența pomului Duracell acționează ca și cum ar fi greu de înțeles, deoarece nu este dispusă să renunțe la ce este vechi și să accepte pe deplin ce este nou. Acesta este motivul pentru existența creștinilor ofiliți. Aceștia cred în împărăția lui Hristos, dar trăiesc conform împărăției lui Satan și rezultă confuzie, frustrare și răutate.

Credința creștină în totalitate devine confuză în ceea ce privește mântuirea, deoarece Biblia învață în mod clar că un creștin împuternicit de har va trăi în armonie cu cele zece porunci. Cu toate acestea, mulți dintre noi, abordăm cele zece porunci în contextul Duracell – căutăm să le îndeplinim noi pentru a obține mântuirea în loc să le vedem ca pe o descriere a relației care *va avea loc* între Dumnezeu și copiii Săi.

Pe de altă parte, chiar mai des întâlnit, este cazul multora care văd imposibilitatea de a împlini cerințele legii, dar în loc să intre prin credință într-o relație intimă, spun că e imposibil să îți poruncile lui Dumnezeu și prin urmare nu se bucură niciodată de biruința în Hristos. Fie că încerci să realizezi, fie că încerci să nu realizezi, tot despre fapte e vorba, și nu despre relație. Niciunul din aceste categorii nu va intra în împărăția cerului dacă nu acceptă cele zece porunci în contextul credinței bazate pe relația cu Cel care a murit pentru noi.

În cazul creștinilor care adoptă imposibilitatea biruinței în umblarea creștină, aceștia ajung imediat să creadă că și dumnezeul pe care îl slujesc este incapabil să biruiască. Din cauza acestei idei, combinate cu dorința lumii de a primi recunoaștere, nu este de mirare să descoperim savanți și profesori creștini care resping capacitatea lui Dumnezeu de a crea lumea în șase zile literale. La fel cum învățătorul legii răspunde că trebuie să își iubească aproapele și apoi întreabă „cine este aproapele meu”, tot așa, mulți savanți de astăzi spun cu îngâmfare: „Credem în cele șase zile ale creației, dar ce fel de zile sunt acestea?” Slăbiciunea caută să găsească mereu o cale de a răstălmăci Scripturile pentru a i se potrive – credem în Hristos, dar trăim în felul lumii. Și demonii cred în Hristos și trăiesc în felul acestei lumi.

Odată ce o persoană și-a pierdut credința că Dumnezeu are puterea de a crea o inimă nouă și învață să pună întrebări inteligente cu privire la afirmațiile clare ale Scripturii, este foarte ușor să accepte homosexualitatea ca pe o normă creștină și să respingă rolul bărbatului și al femeii pe care Biblia le expune foarte clar. Această mentalitate este străină împărăției cerului. Valoarea provine întotdeauna din relație, nu din poziție.

Putem face o listă întregă cu învățături biblice care au fost răstălmăcite și făcute să se potrivească principiilor puterii, poziției și a faptelor, dar cred că am fost destul de clar când am spus că dacă pretindem că suntem urmașii lui Isus, vom interpreta Scriptura în conformitate cu principiile împărăției Lui și nu ale împărăției din care provenim.

⁴² Luca 10:27

16. Nu mai sunt rob

Era unul dintre acele momente speciale. Mergeam cu mașina împreună cu fiul meu de șase ani. Discutam despre un subiect foarte profund, atât cât fiul meu putea înțelege. Puteam vedea cum se învârtteau roțile în mintea lui. Am simțit că se apropia ceva delicat și chiar așa a fost. L-am auzit spunând: „Știi tată, cred că lucrurile ar funcționa mult mai bine dacă tu ai fi șeful uneori, iar alteori așa fi eu.” „Cu siguranță aceasta este o propunere interesantă, fiul meu”, am răspuns. A urmat un moment de tăcere, căci mă gândeam la un motiv bun pentru care propunerea lui nu era potrivită și dacă nu găseam unul, amândoi am fi intrat în încurcătură. „Fiul meu, nu acesta este modul în care ne spune Biblia să acționăm.” „Dar de ce trebuie să îmi spui tot timpul ce am de făcut?” „Ei bine, fiule, Isus m-a rugat să te învăț cum să fii un tânăr puternic pentru El și pentru că El este șeful meu, cred că trebuie să aduc la îndeplinire ce îmi spune.”

Când ești părinte te afli uneori în încurcătură. „Fiule, te rog stai jos când mănânci.” „Nu e corect!”

„Dragul meu, te rog strânge-ți jucăriile!” „Mami, vreau să mă duc afară să mă joc.”

„Fiule, este timpul să mergi la culcare.” Plânsete, țipete și urlete: „Dar tu nu mergi la culcare acum, eu de ce trebuie?”

Având în vedere toate aceste reguli, ai impresia că părinții sunt adevărați căpcăuni. De ce nu pot copiii să înțeleagă că trebuie să stea liniștiți și să mănânce încet la masă ca să nu își supere digestia? Că trebuie să fie curați și îngrijiți ca să învețe să fie organizați și eficienți când vor fi mari? Și de ce nu apreciază că vrei să nu se îmbolnăvească din cauza orelor nepotrivite de somn? De ce? Deoarece nu cunosc capcanele și pericolele vieții.

Apostolul Pavel preia această analogie pentru a ilustra călătoria vieții creștine.

Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân peste tot. Galateni 4:1.

Pavel descrie relația dintre un copil și părinții săi ca pe a unui rob cu stăpânul său. Tatăl trebuie să își educe copilul în principiile împărăției lui Dumnezeu, dar fiul cu natura Duracell nu înțelege rațiunea din spatele acestei educații. Multe din lecțiile pe care tatăl său îl învață vin în opoziție cu natura sa și uneori par atât de grele încât pot fi asemănată cu munca unui sclav. Băiatul se poate întreba destul de ușor: „De ce mă împiedică tata să fac multe din lucrurile care îmi plac? Mă simt ca un sclav. Fiule fă asta, fiule nu face asta. Pur și simplu nu e drept!”

Această situație descrie în mod perfect modul în care ne tratează Dumnezeu pe noi în timp ce ne pregătește pentru împărăția Sa. Mulți privesc cererile Lui ca fiind grele și uneori se întreabă: „De ce a permis Dumnezeu să vină așa ceva peste mine sau de ce pare viața creștină atât de restrictivă?” Pe de altă parte, există alții care se alătură bisericilor și par mulțumiți să rămână copii, deci sclavi, îndeplinind datoriile vieții creștine, sperând că vor fi răsplătiți pentru eforturile lor. Astfel de oameni sunt în pericolul de a fi înghițiți de sentimentele fratelui mai mare din pilda fiului risipitor.

Pavel ne explică mijlocul prin care putem fi eliberați de multele confuzii sau întrebări referitoare la modul în care procedează Dumnezeu în cazul nostru. Când înțelegem cu adevărat că Dumnezeu e Tatăl nostru și că ne pregătește să intrăm în împărăția Sa și că ne iubește nespun de mult, relația cu El începe să prindă sens. Regulile nu mai par atât de restrictive din a ne opri să facem ce ne place, ci devin porți către libertatea care descoperă grija duioasă a lui Dumnezeu față de noi și dorința Lui de a primi întreaga moștenire de copii ai Săi. Pavel explică astfel:

Tot așa noi, când eram copii, eram sub robia principiilor de bază ale acestei lumi. Dar când s-a împlinit vremea, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce sunt sub lege, ca să ne primim pe deplin drepturile de fii. Pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis Spiritul Fiului Său în inimile noastre, care strigă „Abba, adică Tată”. Deci nu mai sunteți sclavi, ci fii; și de vreme ce sunteți fii, Dumnezeu v-a făcut și moștenitori. Galateni 4:3-8 NIV

Acestea sunt unele dintre cele mai frumoase cuvinte din Scriptură. Când înțelegem că jertfa lui Isus ne-a asigurat înfierea, suntem eliberați din robia împărăției lui Satan. Scăpăm de tirania pomului Duracell și suntem împuterniciți și înnobilați ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, știind că datorită lui Isus vom fi întotdeauna copiii Săi preaiubiți. A strigat Spiritul Său în inimile voastre „Abba, adică Tată”? Vă simțiți siguri în dragostea Lui, încât să alergați în brațele Sale știind nu doar că sunteți primiți, ci îndelung doriți de El? V-ați întors la adorarea copilărească a Tatălui de fiecare dată când Se apropie? Până când nu experimentați această libertate, veți rămâne robi cu nesiguranța că mâine veți primi concedierea.

În calitate de copii ai lui Dumnezeu, moștenirea noastră este sigură, putem veni la El cu îndrăzneală și să cerem, putem să ne încredem în El că știe ce este cel mai bine pentru noi și că tot ce se întâmplă în viețile noastre ne ajută să înțelegem mai bine valorile împărăției lui Dumnezeu și să rupem lanțurile Duracell.

Vă amintiți că în capitolul 6 am discutat sarcina imensă pe care Dumnezeu o avea de îndeplinit dacă dorea să aducă rasa umană înapoi la dragostea Sa. Iată din nou elementele:

1. Un mijloc de a da rasei umane înțelepciunea de a recunoaște cu adevărat starea lor disperată și o cale de a-i influența spre direcția cea bună fără să le violeze libertatea alegerii.
2. Un mijloc de a le arăta că au o percepție greșită despre caracterul și împărăția Sa și că El într-adevăr îi iubește.
3. Un mijloc de a îndepărta sentimentul de vinovăție și nesiguranță, restaurându-le identitatea și valoarea de copii ai lui Dumnezeu.
4. Un mijloc de a le reda scopul, rațiunea existenței sau destinul lor.
5. Toate punctele de mai sus cereau timp. Adam și Eva au pierdut dreptul la viața lor, prin urmare aveau nevoie de un sistem care să le mențină viața pentru a le da timp să aleagă și să hotărască.
6. În timp ce făcea toate acestea, Dumnezeu trebuia să păstreze dreptatea. Nu poate ignora răzvrătirea lor și să spună, e în regulă. Trebuie să existe o pedeapsă pentru răzvrătire. Pedeapsa este complet separată de consecințele păcatului. Îndepărtarea din Grădina Eden nu a fost o pedeapsă pentru păcat, ci o consecință a alegerii lor.

Lucrarea lui Isus de slujire, moarte și înviere a oferit soluția pentru toate cele șase puncte de mai sus. Cine poate pătrunde puterea crucii lui Hristos? S-a realizat mult mai mult decât îndepărtarea faptelor noastre rele; mult mai mult!

Nu veți îngenunchea în acest moment, privind crucea și trăind eliberarea din împărăția Duracell? Puteți auzi glasul din cer care spune că sunteți copiii Lui preaiubiți pe care El îi adoră? Nu vă predați Lui povara vinovăției, a resentimentelor, a mândriei, a amărăciunii, lăsând plinătatea bucuriei Lui să vă inunde sufletul? O veți face! Chiar în acest moment, dacă nu ați făcut-o până acum! Secretul eliberării din împărăția Duracell este să nu mai fim robi, ci fii și fiice.

17. Căderea Babilonului

Au lovit precum fulgerul. Diviziile armatei germane goneau pe terenurile din Olanda și Franța și într-o singură noapte aceste țări au fost prinse în pumnul de fier al mașinăriei naziste de război. Este o experiență teribilă să locuiești în țara ocupată de inamic. Tatăl meu locuia în acea perioadă într-un oraș din nordul Olandei, Assen.

Bărbații erau somați să se înroleze în armata germană. Informatorii erau gata să te raporteze poliției secrete și la orice oră puteai primi o bătaie în ușă care anunța faptul că urma să nu îi mai vezi pe cei dragi. Regimul nazist a arătat toate mărcile împărăției Duracell, un spirit ce controlează totul, care își elimină dușmanii, guvernând prin teroare și afișând puterea cu o satisfacție diabolică.

Epuizată și jupuită de resurse, istovită de lanțurile opresive cu care era legată, Olanda era nepregătită pentru iarna anului 1944. Oamenii nu își părăseau casele de teamă ca nu cumva la întoarcere să nu le mai găsească pentru că fuseseră făcute bucăți pentru lemne de foc. Mii de persoane din orașe au murit de foame și de frig. Cât mai dura acest coșmar?

Ziua în care forțele aliate au venit a fost numită „Marțea nebună”. Germanii s-au retras, aruncând în aer poduri, distrugând muniția și lăsând cât mai multă destrămare posibilă. Tatăl meu își amintește că toată lumea dansa pe străzi, iar soldații aliați ofereau rații de hrană. Era parcă prea greu de crezut – în sfârșit libertate!

Spiritul lui Cain este încă viu și în Apocalipsa ni se descoperă faptul că înainte de venirea lui Hristos acest spirit de control, nesiguranță, gelozie și nevrednicie va avea o ultimă expunere a puterii înainte de distrugere. Ioan îl descrie ca pe o fiară cu șapte capete și zece coarne care iese din mare.

Apoi am stătut pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununii împărătești și pe capete avea nume de hulă. Apocalipsa 13:1

Fiara primește mare putere și stăpânire peste toate națiunile pământului și toată lumea i se închină.⁴³ Această putere feroasă intervine în relația noastră cu Dumnezeu care a făcut cerurile și pământul. Caută să primească toată închinarea.

Motivul pentru care această fiară poate să convingă atât de ușor toată lumea să i se supună este că funcționează pe baza bateriilor Duracell. Folosește limba pe care o vorbim cu toții în mod natural. Ne încurajează să ne căutăm identitatea prin ceea ce facem și să ne raportăm la Dumnezeu în termenii noștri, aducând jertfa noastră lipsită de sânge, așteptându-ne ca Dumnezeu să primească închinarea noastră. O mare parte din lume se află deja sub puterea acestei fiare, dar nu își dă seama de acest lucru. Când lumea respinge principiile libertății și se întoarce la controlul mondial prin teroare și forță, vom asista pur și simplu la manifestarea a ceea ce zace adânc în inimile fiecăruia dintre noi.

Dumnezeu nu stă degeaba, fără să facă ceva. El trimite o ultimă avertizare lumii, în forma întreitii solii, pentru ca lumea să nu se predea acestei puteri feroase. Prima solie cheamă rasa umană la trezire și ne amintește că trebuie să ne închinăm Dumnezeului care a făcut cerul și pământul. Ne îndreaptă atenția către jertfa lui Isus și ne amintește că darul lui Cain nu poate fi niciodată acceptat înaintea lui Dumnezeu. Nu putem câștiga favoarea lui Dumnezeu, aceasta a

⁴³ Apocalipsa 13:2, 7

fost cumpărată prin sângele Mielului.⁴⁴

Apoi Dumnezeu ne amintește un adevăr extrem de important:

Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei.” Apocalipsa 14:8

De ce folosește Dumnezeu termenul de Babilon? Dacă ne uităm în Biblie, aflăm că Nimrod este cel care a construit cetatea Babilon. Nimrod a fost un personaj interesant. Biblia ne spune că „a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear”.⁴⁵ Nimrod reprezintă prima mențiune legată de stabilirea unei împărății. Este de asemenea interesant că Nimrod s-a căsătorit la un moment dat cu mama lui, o familie destul de disfuncțională! Există și unele afirmații despre faptul că Nimrod și-ar fi ucis tatăl ca să se însoare cu mama lui. Indiferent cum ar fi fost situația, căminul lui Nimrod nu a fost întemeiat pe principiile împărăției lui Dumnezeu, unde relația familială este sfântă.

Atât de mare era nesiguranța din familia sa încât a început să fie cunoscut prin fapte și nu prin apartenență. În Geneza capitoul 10, Biblia menționează genealogia rasei umane. Fiecare om este identificat prin numele tatălui său. Identitatea lor este stabilită în funcție de familia lor. Acesta este modul de funcționare în împărăția lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Nimrod a devenit cunoscut ca un vânător puternic și un conducător viteaz

El a fost un viteaz înaintea (împotriva)⁴⁶ Domnului, iată de ce se zice „ca Nimrod, viteaz vânător înaintea (împotriva) Domnului”. El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear. Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah; și Resen între Ninive și Calah; aceasta este cetatea cea mare.” Geneza 10:9-12

Conduc de nesiguranță, Nimrod a simțit nevoia să își dovedească puterea. Astfel că a început să zidească cetăți și să formeze armate cu care să cucerească triburile din apropiere. Un om de istorie cu discernământ a scris următoarele:

Autoritatea conducătorilor timpurii se baza pe relația familială și descendența șefului era imaginea controlului parital. Nimrod, dimpotrivă, a fost un suveran al teritoriilor și al oamenilor, indiferent de legăturile personale. Până la acel moment existaseră triburi (familii) – Societatea; dar de atunci încolo apăruse națiunea, o comunitate politică – Statul.⁴⁷

Aproape toată lumea de astăzi calcă pe urmele lui Nimrod. Guvernele de astăzi sunt politice și teritoriale, nu tribale sau nomade.

Este interesant de urmărit pașii pe care i-a făcut Nimrod ca să construiască acest sistem statal politic. Dumnezeu a numit acest sistem datorită primei cetăți – Babilon. Observați pașii necesari ca Babilonul să se dezvolte în inimile omenești:

1. Începe înăuntrul unui copil care s-a îndepărtat de tatăl său.

⁴⁴ Apocalipsa 14:6, 7

⁴⁵ Geneza 10:10

⁴⁶ “înaintea” poate însemna și „împotriva”

⁴⁷ A. T. Jones, *Imperiile biblice*, Review and Herald Publishing, 1904, p.51

2. Apoi, din cauza nesiguranței, caută în mod constant aprobare.
3. Această dorință arzătoare de a fi aprobat conduce uneori persoana să ia măsuri disperate pentru a-și compensa goliciunea și simțământul nevredniciei.

Acesta este ingredientul secret din vinul Babilonului care provoacă atât de multă dependență. Câți dintre noi nu am fost injectați de sentimente de inutilitate sau de hotărâre pentru a dovedi altora că merităm? Câți dintre noi nu am simțit că eforturile noastre de a fi plăcuți lui Dumnezeu formează un eșec total și că nu are rost să mai încercăm? Câți dintre noi nu am fost prinși în lupta de la serviciu sau de la școală sau chiar din biserică și nu am rostit cuvinte amare, pline de furie, ca mijloace de autoapărare sau de extindere a propriilor împărății? Nu bea toată lumea din acest pahar? Dacă acționăm în felul acesta, nu suntem în realitate robii Babilonului?

Deci ce înseamnă căderea Babilonului? Propoziția „A căzut Babilonul” provine direct din Ieremia 51:8 și își găsește contextul în Ieremia 50 și 51.

În Ieremia 50, Dumnezeu Își descrie poporul ca pe o oaie pierdută care s-a rătăcit și care și-a uitat locul de odihnă. Poporul lui Dumnezeu este literal ținut captiv de către Babilon și mulți dintre ei și-au uitat adevăratul cămin, locul de odihnă.

Dar Dumnezeu nu Și-a uitat copiii, El face următoarea făgăduință minunată:

Așa vorbește Domnul oștirilor: „Copiii lui Israel și copiii lui Iuda sunt apăsați împreună; toți cei ce i-au dus robii îi opresc și nu vor să le dea drumul. Dar puternic este Răzbunătorul lor; El, al cărui Nume este Domnul oștirilor. El le va apăra pricina, ca să dea odihnă țării și să facă pe locuitorii Babilonului să tremure.” Ieremia 50:33, 34

Apoi în capitolul 51 citim următoarele:

Fugiți din Babilon și fiecare să-și scape viața, ca nu cumva să pieriți în pieirea lui! Căci aceasta este o vreme de răzbunare pentru Domnul! El îi va răsplăti după faptele lui. Babilonul era în mâna Domnului un potir de aur, care îmbăta tot pământul; Neamurile au băut din vinul lui; de aceea au fost neamurile ca într-o nebulie. Deodată cade Babilonul și este zdrobit! Văitați-l, aduceți leac alinător pentru rana lui; poate că se va vindeca! Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Părăsiți-l și haideți fiecare în țara noastră, căci pedeapsa lui a ajuns până la ceruri și se înalță pe nori. Domnul scoate la lumină dreptatea pricinii noastre: veniți să istorisim în Sion lucrarea Domnului, Dumnezeului nostru. Ieremia 51:6-10

În contextul acestui capitol, poporul lui Dumnezeu este ținut captiv de către Babilon. Ei s-au rătăcit, dar Dumnezeu îi va elibera, nu pentru că ar merita, ci pentru că sunt copiii Lui.

În timp ce afirmația „A căzut Babilonul” reprezintă judecată și condamnare, este în același timp o făgăduință de eliberare pentru Israel, deoarece Babilonul i-a ținut robi.

Căderea Babilonului din solia îngerului al doilea eliberează Israelul spiritual de nesiguranță, simțământul nevredniciei și de spiritul controlator care ne obligă să păcătuim. Când recunoaștem că suntem acceptați în Cel preaiubit, că suntem cu adevărat copiii lui Dumnezeu prin jertfa lui Isus, toată nesiguranța și nevrednicia dispar și stăm liberi ca fiii și fiice ale lui Dumnezeu.

Întreita solie îngerească mai este numită solia lui Ilie și nu este întâmplător faptul că în ultima parte a acesteia din Maleahi 4:6 se spune că Dumnezeu va întoarce inima părinților spre

copii și pe a copiilor către părinții lor. Cu alte cuvinte, puterea acestei solii se va dezlănțui când vom crede cu adevărat că suntem copiii lui Dumnezeu nu prin ceea ce facem, ci prin ceea ce a făcut Isus pentru noi.

Renunțați la Babilon și la principiile Duracell. Nu mai fiți robi, ci strigați Abba, Tată, și credeți că sunteți copiii Lui preaiubiți. Prin Hristos suntem liberi.

CUPRINS

Partea I. Cele două împărății – pierderea identității	5
1. Pomul Duracell	5
2. Fântâna vieții	9
3. Aproape de inima lui Dumnezeu	14
4. Împărăția de tip familie	16
5. Criza familială	18
6. Iadul pe pământ	21
7. Ancora de salvare a cerului	26
8. Comparând cele două împărății	29
9. Inima Babilonului	32
Partea II. Un singur destin – identitatea revendicată	36
10. Ruperea lanțurilor Duracell	36
11. Deschizând porțile cerului	41
Partea III – Drumul înapoi spre înfiere	43
12. Forța de viață Duracell	43
13. Scara cerului	46
14. Aceiași dumnezei, dar nume diferite	49
15. Cum citești?	53
16. Nu mai sunt rob	55
17. Căderea Babilonului	57

Pentru mai multe informații și comenzi vă rugăm să vă adresați la:

Dejan Andov

Tel. 0768622687

e-mail: dejan1888@gmail.com

www.adevaruladvent.ro

„Războaiele identității” reprezintă o călătorie către descoperirea sinelui. Este o invitație de a învăța că valoarea provine pur și simplu din relație.

Viețile noastre sunt bombardate constant cu mesaje gălăgioase care spun că succesul provine din ceea ce facem ca să ne demonstrăm nouă înșine sau lumii că avem tot ce trebuie pentru a-l obține. Este de fapt un sistem care ne învață să ne simțim importanți și valoroși când realizăm ceva la un anumit grad. Rezultatele acestuia sunt evidente, dar nu în direcția cea bună. Milioane de oameni suferă de depresie, iar sute de persoane își încheie viața în disperare în fiecare zi.

Vă invit să descoperiți natura războiului în care ne găsim – un război al identității care pivotează în jurul factorului ce definește valoarea noastră. Miza este mare deoarece este vorba de viață și moarte.

Cartea conține principiile cheie pe care le-am învățat în acest război și care reprezintă, după credința mea, calea către adevărata libertate.

Adrian Ebens